

บทนำ

ก ทหารขาดรัก

“หน่วยข่าวกรองของเราสืบทราบว่าคุณร้ายจะขนส่งยาเสพติดข้ามพรมแดนไทยในเร็วๆ นี้ ครั้งนี้สินค้าน่าจะใหญ่กว่าคราวที่แล้ว เบื้องบนจึงต้องการให้หน่วยเฉพาะกิจออกปฏิบัติการทันที”

หลังได้ข่าวจากหน่วยข่าวกรอง นายพลสามารถก็เรียกหม่อมราชวงศ์กวิณภพมาพบด่วนเพื่อมอบหมายภารกิจ เรื่องทั้งหมดสืบเนื่องจากปฏิบัติการครั้งก่อนของทางการไทยได้รับแจ้งเบาะแสว่ามีคนลักลอบค้ายาเสพติดพวกมันใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่านเพื่อนำยาไปขายในประเทศเพื่อนบ้าน อีกทั้งยังลำเลียงยาเสพติดอีกส่วนหนึ่งไปขายในประเทศสหรัฐอเมริกา

แม้จะได้ข่าวกรองมา แต่คนร้ายไหวตัวทันเปลี่ยนเส้นทางลำเลียงกะทันหัน พวกมันนำยาเสพติดซ่อนไปกับไม้แกะสลักและเล็ดลอดสายตาด่านตรวจไปได้อย่างหวุดหวิด ยาเสพติดล็อตใหญ่ยังคงส่งถึงมือลูกค้า ดังนั้นเมื่อครั้งนี้มีข่าวจากหน่วยข่าวกรอง ทางการไทยจึงต้องวางแผนให้รอบคอบยิ่งขึ้น จุดหมายเพื่อจับกุมตัวการใหญ่ซึ่งคาดว่าเป็นนักธุรกิจต่างชาติซึ่งแฝงตัวเข้ามาในไทยโดยอาศัยการค้าบังหน้า

“แสดงว่าคนร้ายน่าจะจะเป็นพ่อค้ากลุ่มเดิมหรือครับ”

“ใช่ เราจึงต้องการให้คุณและหน่วยเมฆพายุคัมเดินทางเข้าไปในพื้นที่
ตัวนที่สุดเพื่อสืบหาที่ตั้งที่แท้จริงของพวกมัน”

ฐานของพ่อค้ายาเสพติดตั้งอยู่ในพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำซึ่งเป็น
รอยต่อของสามประเทศ ได้แก่ ไทย ลาว และพม่า ลักษณะภูมิประเทศซึ่ง
เป็นพรมแดนมีป่าทึบและมีแม่น้ำโขงไหลผ่านทำให้เหมาะแก่การลักลอบทำ
เรื่องผิดกฎหมาย

ในอดีตพื้นที่ดินแดนสามเหลี่ยมทองคำเป็นแหล่งปลูกฝิ่นสำคัญ มี
การซื้อขายแลกเปลี่ยนโดยใช้ทองคำเป็นตัวกลาง จึงเป็นที่มาของชื่อ
สามเหลี่ยมทองคำ แต่ต่อมามาทางการไทยร่วมมือกับพม่าและลาวทำข้อตกลง
ปราบปรามยาเสพติด จึงทำให้การปลูกฝิ่นยุติลง

ชาวบ้านที่เคยปลูกฝิ่นต้องหันมาปลูกพืชเศรษฐกิจอย่างอื่นแทน แต่
ฝิ่นเชื่อว่าหายไปแล้วตรงพื้นที่ชายแดนยังคงมีการลักลอบปลูกฝิ่น ตั้ง
โรงงานผลิตยาเสพติด ลำเลียงข้ามประเทศโดยใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่าน
เส้นทางลำเลียงมีทั้งทางบก อาศัยการลักลอบขนผ่านตะเข็บชายแดน บ้าง
ก็ลำเลียงทางน้ำ บ่อยครั้งที่ทางการไทยจับกุมพ่อค้ายาได้ แต่ทั้งหมดเป็น
แค่รายย่อย ตัวการสำคัญนั้นยังไม่มีใครรู้ว่าเป็นใคร

ข้อมูลจากหน่วยข่าวกรองทำให้เชื่อมั่นว่าพวกมันน่าจะมีสายเป็นคน
ไทย อีกทั้งอาจจะยังรู้จักกับตำรวจและทหารซึ่งคอยส่งข่าวในเชิงลับให้
ทำให้ทางการไทยไม่สามารถจับกุมหัวหน้าใหญ่ของมันได้เลยสักครั้ง

ครั้งก่อนนั้นตอนที่หม่อมราชวงศ์กวิณภาพและจิริศักดิ์ หรือจ่าจิว
อดีตทหารเกษียณราชการ ได้พบโรงงานของมัน เมื่อกำลังเสริมมาถึงและ
บุกเข้าไปกลับพบแต่โรงงานเปล่า สัปดาห์ก่อนมีการปะทะกันระหว่างตำรวจ
ตระเวนชายแดนกับกองกำลังติดอาวุธไม่ทราบฝ่ายซึ่งคาดว่าจะเป็นพ่อค้า
ยา จนเป็นเหตุให้มีทหารเสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก

คนร้ายได้เปรียบเพราะชำนาญภูมิประเทศและรู้จักทางหนีทีไล่เป็น

อย่างดี พื้นที่ซึ่งเป็นภูเขาสูงชันเหมาะกับการชุมนุมโจมตี แม้แต่พรานป่าที่อาสา
นำทางเข้าไปในพื้นที่ยังถูกยิงเสียชีวิต ครั้งนี้เบ็บบนจึงต้องการให้แผนการ
รัดกุมที่สุด

“รับทราบครับ ผมกับหน่วยเมฆาพยัคฆ์พร้อมปฏิบัติ”

“จำเอาไว้ว่า หน้าที่คุณคือสำรวจหาฐานที่ตั้งของพวกเขาและกำลังพล
ของฝ่ายตรงข้าม อาวุธที่พวกมันมี หลังจากนั้นต้องสรุปที่ตั้ง ทางเข้าออก
ของโรงงานยาเสพติดอย่างละเอียด เพื่อที่ทหารจะได้วางกำลังบุกเข้าไป ถ้า
ไม่จำเป็นขอให้หลีกเลี่ยงการปะทะเนื่องจากพื้นที่แถบนี้เป็นชายแดน ยกเว้น
มีเหตุจำเป็น ผมอนุญาตให้คุณตัดสินใจได้โดยไม่ต้องรายงานก่อน”

“รับทราบ พร้อมปฏิบัติ ผมกับหน่วยเมฆาพยัคฆ์จะรีบออกเดินทาง
โดยเร็วที่สุด”

“ผมอนุมัติเครื่องบินให้ไปส่งคุณใกล้พิภักต์เป้าหมาย แต่คงเข้าไปใกล้
มากไม่ได้ เพราะอาจเสี่ยงต่อการเกิดข้อพิพาทระหว่างประเทศ หลังจากนั้น
ทีมของคุณคงต้องเดินเท้าต่อ ขอให้ปฏิบัติภารกิจครั้งนี้เงียบที่สุดและเป็นความ
ลับ ห้ามบอกใครเด็ดขาด แม้แต่ครอบครัวและญาติสนิท”

“รับทราบครับ ผมกับทีมทุกคนทราบดีว่าต้องทำยังไง”

หน่วยเมฆาพยัคฆ์เป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ทำงานที่ได้รับมอบ
หมายจากผู้บังคับบัญชา นั่นคือพลเอกสามารถ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสาย
ตรงของหม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์ พวกเขามีหน้าที่ปราบปราม สืบความลับ
ค้นหาสถานที่ตั้ง รวมถึงบุกเข้าช่วยตัวประกัน

“ระวังไว้หน่อยนะผู้กองกวีนิพนธ์ ผมได้ยินมาว่าพ่อค้ารายนี้อาจเป็น
คู่ปรับเก่าของคุณ”

“ท่านหมายถึงไอ้สก็อตหรือครับ” นายทหารหนุ่มขมวดคิ้ว สก็อตคือ
พ่อค้ายาที่ทางการกำลังต้องการตัว มันลักลอบขนยาเสพติดโดยแฝงมากับ
ไม้แกะสลัก แม้ตอนนั้นหม่อมวิมาลินจะแจ้งเบาะแสของคนร้ายกับตำรวจ
แต่พอมาถึงพวกมันก็หนีไปได้

“ผมได้ยินว่ามีชาวต่างชาติที่มีแผลเป็นตรงหน้าป้วนเป็ยนอยู่ตรง ตะเข็บชายแดน แต่ไม่รู้ว่าจะใช้คนเดียวกันหรือเปล่า”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพกำมือแน่น ตอนนั้นหนุ่มผมทองจับตัวอมิตตา แพนสาวของหม่อมราชวงศ์กรกันต์ไป มันลักพาตัวคุณหมอสาวลงเรือข้าม ชายแดนไป แต่โชคดีเขากับพี่ชายตามไปช่วยได้ทันเสียก่อน หม่อมราชวงศ์ กวิณภาพแอบอยู่ในเรือ เขาต่อสู้กับสก็อตและทำร้ายชายหนุ่มจนเสียโฉม มัน ถูกแทงบาดเจ็บแต่ไม่ตาย ปานนี้คงแค้นมากและรอวันกลับมาสะสางบัญชี เป็นแน่

“รับทราบครับท่าน จะไม่เอาความแค้นส่วนตัวมาทำให้เสียงานเด็ด ขาด ภารกิจที่ท่านมอบหมายสำคัญที่สุดครับผม เป้าหมายของเราคือสืบหา ฐานที่ตั้งและสืบรายงานกลับมาที่ส่วนกลางโดยเร็วที่สุด เราจะหลีกเลี่ยงการ ปะทะ และทำงานให้สำเร็จลุล่วงครับผม”

ท่านนายพลตอบว่า มองนายทหารหนุ่มอย่างชื่นชม ไม่มีใครคิดว่า ราชินิกุลหนุ่มสูงศักดิ์อย่างหม่อมราชวงศ์กวิณภาพจะร่วมปฏิบัติงานแบบ เสี่ยงตายเช่นนี้ เขาคือหัวหน้าหน่วยเมฆาพยัคฆ์ซึ่งถือว่าเป็นมือดีที่สุด ของกองทัพบกในตอนนี้

ชายหนุ่มเรียนจบจากโรงเรียนเตรียมทหาร เข้าร่วมการฝึกที่เรียกว่า โหดสุดๆ ของกองทัพ คำว่าเหรียญปฏิบัติภารกิจพิเศษมาเป็นจำนวนมาก ทั้ง ทหารเสือราชินี หลักสูตรการรบแบบจู่โจมหรือแรงเยอร์ หรือที่เรียกว่าเสือ คาบดาบ นอกจากนั้นยังเคยเข้าร่วมการฝึกที่ต่างประเทศ เขามีความ เชี่ยวชาญเรื่องการต่อต้านผู้ก่อการร้าย ปัจจุบันยังไม่เคยมีทหารคนใดใน กองทัพที่ผ่านการฝึกขนาดนี้มาก่อน เขากับทีมเมฆาพยัคฆ์จึงถือเป็นเพชร น้ำงามของกองทัพเลยทีเดียวน

“ผมเชื่อคุณ รีบไปเตรียมของเถอะ พร้อมเมื่อไหร่คุณกับทีมของคุณ ก็ออกเดินทางได้เลย”

“รับทราบ พร้อมปฏิบัติครับ ผมจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง”

“ผมไม่เคยผิดหวังอยู่แล้วผู้กองกวิน ผมเชื่อใจคุณ เดินทางปลอดภัย นำความสำเร็จกลับมาสู่ทีมของเรา ผมจะรอฟังข่าวดีนะ”

หลังจากออกจากห้องของนายพลสามารถ หม่อมราชวงศ์กวินภาก็รีบกลับไปห้องพักทหารทันทีเพื่อเตรียมของ เขาสวมชุดสีเขียวทหารลายพราง ทับด้วยเสื้อเกราะกันกระสุนพร้อมออกปฏิบัติภารกิจ งานครั้งนี้เห็นว่าเสี่ยงอันตรายมาก คนร้ายมักใช้อาวุธสงคราม หน้าที่ของหน่วยเมฆापักษ์คือสืบหาตำแหน่งที่ตั้งของโรงงานและส่งข่าวให้ส่วนกลางเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการบุกเข้าจับกุม

สิ่งที่เขาทำเป็นประจำก่อนออกปฏิบัติภารกิจคือการตรวจตราอาวุธประจำตัว สมัยอยู่โรงเรียนเตรียมทหาร ครูฝึกสอนเสมอว่า สิ่งทีหน่วยรบพิเศษทุกคนพึงระลึกเอาไว้คือความรอบคอบ อาวุธคู่กายคือสิ่งที่ปกป้องจากอันตราย อีกทั้งยังจะช่วยให้ปฏิบัติการแต่ละครั้งสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ดังนั้นการตรวจความพร้อมเป็นสิ่งควรกระทำ เพราะถ้ามีเหตุฉุกเฉินจะได้อยู่ในสภาพพร้อมใช้ทันที

หน่วยเมฆापักษ์ประกอบด้วยนายทหารทั้งหมดแปดนาย ยศลดหลั่นแตกต่างกันไป หม่อมราชวงศ์กวินภพติดยศเป็นร้อยเอกได้สองปีแล้ว เขาในฐานะผู้บังคับบัญชาสนิทสนมกับลูกทีมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ ร้อยโท นายแพทย์ภัครภูมิ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิท ภายในห้องพักทหารทุกคนจะมีล็อกเกอร์ส่วนตัวสำหรับเก็บของ หม่อมราชวงศ์กวินภพก็เช่นเดียวกัน

ด้านในล็อกเกอร์มีพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่เก้าและสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันติดอยู่ และถือเป็นขวัญกำลังใจสำคัญของเหล่าทหารกล้า ยามต้องเผชิญข้าศึกหรือผู้ก่อการร้ายก็ได้พระบารมีของทั้งสองพระองค์คอยปกป้อง ยิ่งได้เห็นพระราชกรณียกิจของพระองค์ในการดูแลพสกนิกรตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาทำให้หม่อมราชวงศ์กวินภพรู้สึกฮึกเหิม

เขาในฐานะชายชาติทหารมีหน้าที่ปกป้องดูแลอธิปไตยของประเทศชาติ แม้เขาจะเป็นหม่อมราชวงศ์ แต่ในยามออกรบก็ถือว่าเป็นแค่ทหารคนหนึ่ง มีหน้าที่สละชีพเพื่อประเทศชาติ สาเหตุที่เขามาเป็นทหารก็เพราะต้องการบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้แก่ประชาชน พร้อมทั้งปกป้องประเทศชาติ แม้ตอนนี้ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านจะเป็นไปในทางที่ดี แต่อันตรายที่แฝงตัวเป็นภัยเงียบก็คือ ภัยจากยาเสพติดซึ่งระบาดไปทั่วทุกหัวระแหง เขาวชนจำนวนมากตกเป็นทาสยาเสพติด หลายคนต้องเสียนาคต บ้างตงงาน มีปัญหาสุขภาพ รวมถึงเป็นสาเหตุของการก่อคดีอุกฉกรรจ์ นับครั้งไม่ถ้วน ความปรารถนาอันสูงสุดของหม่อมราชวงศ์กวิณภาพคือการกวาดล้างยาเสพติดให้หมดจากประเทศไทย

อุปสรรคสำคัญเกิดขึ้นเพราะคนร้ายมักจะมีเส้นสายจากภายใน บ้างก็มีผู้มีอิทธิพลทั้งฝ่ายทหารและตำรวจหนุนหลัง ทางภารกิจจึงมักจะก้าวช้ากว่าหนึ่งก้าวเสมอ ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ย่อท้อ เขาตั้งใจว่าสักวันจะทำให้สำเร็จ

สายตาเหลือบไปมองโทรศัพท์มือถือ นอกจากรอบครัวแล้วหม่อมราชวงศ์กวิณภาพยังรอโทรศัพท์จากหญิงสาวคนหนึ่ง จิตตาคือแฟนสาวที่คบกันตั้งแต่สมัยเรียน ทุกครั้งก่อนออกปฏิบัติภารกิจ เขามักจะส่งข้อความไปขอกำลังใจ หญิงสาวมักจะรีบโทร. กลับทันที

แม้เขาไม่อาจบอกหล่อนได้ว่าจะไปทำภารกิจใด แต่การได้กำลังใจจากคนรักก็ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง แฟนสาวทำงานเป็นครูในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง แต่พักนี้หล่อนเสียบหายไป หม่อมราชวงศ์กวิณภาพส่งข้อความไปหลายครั้ง แต่กว่าจะตอบก็ผ่านไปเป็นวันๆ เขาได้แต่คิดว่าหล่อนงานยุ่ง ครั้งนี้ก็เช่นกัน หน้าจอโทรศัพท์ยังไม่มีเสียงเรียก ข้อความที่ส่งไปก็ยังไม่เปิดอ่าน

“น้องจิตตัวยังไม่โทร. กลับหรือ ถึงได้ทำหน้าที่เป็นหมาหงอยขนาดนี้”

ร้อยโท นายแพทย์ภักครภูมิชะโงกหน้ามาถามพร้อมพุดยั่ว ลือกเกอร์ของทั้งสองอยู่ติดกัน ในทีมเมฆาพยัคฆ์ หม่อมราชวงศ์กวิณภาพสนิทกับ

เพื่อนคนหนึ่งที่สนิท ภัครภุมมิเรียนจบจากวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า แม้จะเป็นแพทย์แต่กลับชอบเรื่องพระปู้ลยูๆ จึงมาสมัครเป็นทหารหน่วยรบ พิเศษ ทั้งสองเคยเข้าร่วมฝึกปฏิบัติการพิเศษแบบจู่โจมหรือที่เรียกว่าเสือดาบดาบรุ่นเดียวกัน อีกทั้งตอนไปฝึกรบที่ต่างประเทศก็ไปด้วยกันจึงสนิทกันมาก

“นายยุ่งอะไรด้วยวะไอ้ภาคย์”

“บ๊ยะ แชวแค่นี้ทำเป็นโมโห ก็เห็นเมื่อก่อนชอบแห่คนอื่นเขาไปทั่ว เป็นไงล่ะคราวนี้โดนเสียเอง”

“ฉันโดนอะไร ไม่ได้โดนโวย น้องจิตต์อาจจะงานยุ่ง เดี่ยวก็โทร. มาเอง” หม่อมราชวงศ์กวิณภพโต้ทั้งที่ในใจอดกังวลไม่ได้

“เออ ฉันเชื่อว่าจะว่าความรักของนายเรียบบร้อยดี ราบรื่นมากๆ”

ภัครภุมมิลากเสียงยาว ยื่นหน้ามายิ้มยียวน หม่อมราชวงศ์กวิณภพไม่ขำด้วย เขารับรู้ได้ถึงความผิดปกติ จากที่เป็นแฟนมานานทำให้รู้ว่านิสัย หล่อนเป็นเช่นไร หลายสัปดาห์มานี้เขาแทบไม่ได้รับข้อความหวานๆ จาก หล่อนเลย ผิดกับเมื่อก่อนที่ต้องมีเข้ามาทุกวัน

“นายจะพูดยั่วฉันหาสวรรค์วิมานอะไร ก็รู้อยู่ว่าเรากำลังจะออกไป ปฏิบัติภารกิจ หรืออยากให้ฉันเสียสมาธิ”

ทุกครั้งที่มีคนแซว หม่อมราชวงศ์กวิณภพมักจะโต้กลับทันควัน นั่น เพราะเขาคิดเสมอว่าความรักระหว่างเขากับจิตตานั้นคงพอ หล่อนเป็นคน มีเหตุผลและเข้าใจภารกิจของทหารที่ทำงานไม่เป็นเวลา รวมถึงการที่แทบ ไม่มีเวลาส่วนตัว หลายครั้งที่หม่อมราชวงศ์กณัฏฐ์และหม่อมราชวงศ์กรกันต์ท้วงว่าควรใช้เวลาแฟนสาวบ้าง เช่นพาไปกินข้าวดูหนังตามประสา คนรัก แต่เขากลับคิดว่าไม่จำเป็น

ภัครภุมมิเอื้อมมือมาแตะบ่า ยื้อไหล่เพื่อนรักเข้าหาตัว

“ฉันขอโทษะกวิณ น้องจิตต์อาจจะงานยุ่งจริงๆ ก็ได้ เอาไว้เสร็จ ภารกิจนายค่อยกลับมาเคลียร์ก็ยังไม่สาย”

“ก็คงต้องอย่างนั้นละ ทำไปได้ เราเป็นทหารนี่หว่า หน้าที่ต้องสำคัญกว่า”

หน้าที่ของทหารคือปกป้องประเทศชาติ ปกป้องอธิปไตยและรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศ เมื่อถึงเวลารับใช้ชาติไม่ควรจะมีจิตใจวอกแวก แม้ว่าบ่อยครั้งที่เขารู้สึกอึดอัดที่ไม่อาจบอกความจริงกับครอบครัวได้ โดยเฉพาะหม่อมวิมาลินที่จนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าลูกชายคนเล็กสังกัดหน่วยรบพิเศษ แต่คิดว่าเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาทหารอยู่ที่เขาชนไก่ ทุกครั้งที่ออกไปปฏิบัติภารกิจ เขาต้องให้พี่ชายทั้งสองช่วยหาข้อแก้ตัวให้

สีหน้าที่ดูเคร่งเครียดกว่าทุกครั้งทำให้ภักครภูมิเริ่มรู้สึกผิด

“อย่าบอกนะว่านายเครียดจริงๆ ฉันแซวเล่นนะโว้ย ใครๆ ก็รู้ว่าคุณชายอย่างนายเนื้อหอมขนาดไหน คงไม่มีผู้หญิงคนไหนกล้าทิ้งนายหรอก”

จิตภาไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น หล่อนเป็นแม่พิมพ์ของชาติ เป็นคนมีเหตุผล หญิงสาวเคยพูดเสมอว่าเข้าใจหน้าที่ของทหารเป็นอย่างดี นับตั้งแต่คบกันมา ทั้งสองแทบไม่เคยทะเลาะกันเลยสักนิด แต่ความเงิบทำให้นายทหารหนุ่มถามตัวเองว่า ความรักของเขาจริงหรือ

“นายมีแฟนหรือยังไอ้ภาคย์”

“ยังโว้ย...แต่สาวจีบตรึม ไม่รู้จะเลือกใครดี” เพื่อนรักพูดติดตลกเซิดหน้าขึ้นโอ้ๆ

หม่อมราชวงศ์กวิณพระเบ็ดเสียงหัวเราะออกมา

“ไม่อายปากบ้างเลยหรือ เขาอาจจะแค้นคุณเล่นซำๆ ก็ได้นะโว้ย”

“ไม่มีทาง หล่อล่า โพรไฟล์เร็ดอย่างฉันมีแต่สาวๆ ตอม ฉันต่างหากที่ล้ม เพราะชี้เก็ยหาห่วงมาผูกคอ”

“อยากจะอ้วกวะ ชมตัวเองก็เป็นด้วย”

“ทำไมวะ นายเองก็หล่อ ทั้งมีเสน่ห์ สาวๆ ติดกันตรึม อย่างไอ้แก้วไอนัก ไอ้สาละมันยังกระดิกหางกันเกรียวเวลานายเดินมาเลย”

“เฮ้ย นั่นมันหมานะโว้ย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพชกหัวไหล่เพื่อนรักอย่างแรงเมื่อโดนเห็นว่ามีเสน่ห์กับสัตว์สี่ขา แม้จะรู้ว่าสิ่งที่เพื่อนพูดนั้นเป็นการล้อปจ แต่ทำไมตอนนี้กลับหัวหันไหวขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ภครภูมิหัวเราะร่วน แกล้งร้องโอดโอย

“ก็แล้วไง เสน่ห์ของนายมันแผ่ไปถึงทั้งคนและหมานั่นละ ดังนั้นไม่ต้องห่วงว่าจะมีผู้หญิงคนไหนกล้าทิ้งนาย”

“ฉันขี้เกียจพูดกับนายแล้ว ไปทำงานดีกว่า แล้วนี่เก็บของเสร็จหรือยัง มัวแต่ไอ้เอ๋อยู่นั่นละ”

เขาหันไปหาภครภูมิ ทั้งสองปิดประตูล็อกเกอร์พร้อมๆ กัน เมื่อมองไปก็พบว่าลูกทิมทั้งหมดแต่งชุดเตรียมพร้อมต่างเดินออกไปรอนหน้ากองบัญชาการ

“เรียบร้อย พร้อมปฏิบัติภารกิจครับผม”

“จ้ะไปกัน”

“อย่าคิดมากนะโว้ยไอ้กวิณ น้องจิตายังไงๆ ก็รักนายคนเดียว ฉันแค่แซวเล่นไปอย่างนั้น”

“แต่ไม่รู้เรื่องอะไรฉันหรือเปล่า พักนี้เธอเจียบๆ ไป”

“ไอ้ย ถ้าแกลงก็อย่ากหรือก กลับมานายก็ไปอ้อ หรือจะทำเซอร์ไพรส์ไปหาเธอที่โรงเรียนก็ได้เนี่ยหว่า แค่นี้ไม่เห็นต้องให้สอน”

“เออ จริงด้วย ผู้หญิงชอบเซอร์ไพรส์”

“แล้วอย่าลืมเอาของขวัญติดไม้ติดมือไปด้วยละ แค่นี้ก็หายห่วง”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพคลี่ยิ้ม ตบเบาเพื่อนรัก

“ขอบใจมากไอ้ภาคย์ นายคือเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันเลย”

“แล้วเรื่องภารกิจที่ท่านนายพลพูดเมื่อวันก่อน นายคิดว่าจะยังไงบ้าง”

ภครภูมิหมายถึงภารกิจลับซึ่งต้องไปประจำอยู่ในหมู่บ้านชายแดน ครั้งนี้ต้องการให้ไปโดยสมัครใจเพราะต้องใช้เวลาหลายเดือน แต่ที่ผ่านมา

หม่อมราชวงศ์กวิณภพยังไม่ตอบตกลง นั่นก็เพราะเขายังคิดหาข้อแก้ตัวกับมารดาในการหายตัวไปเป็นเดือนๆ ไม่ได้ต่างหาก

“ฉันยังไม่รู้เลย เอาไว้กลับมาค่อยให้คำตอบแล้วกัน”

“ได้เลย แต่ถ้านายตกลงละก็ เราสองคนจะได้ไปลุยด้วยกัน”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพพยักหน้า เขาเสียบปืนพกไว้กับเข็มขัดข้างเอว หันมองเพื่อนรักด้วยสีหน้ามุ่งมั่น ทั้งสองพร้อมแล้วสำหรับปฏิบัติการครั้งนี้ เพื่อประเทศชาติและประชาชน

สมาชิกหน่วยเมฆาพัยค์ทั้งแปดคนในชุดทหารพรานหมอบซุ่มอยู่ในป่า ก่อนหน้านั้นพวกเขาโรยตัวจากเฮลิคอปเตอร์ของทหารไม่ไกลจากตำแหน่งที่คาดว่าจะเป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตยานรก หลังจากนั้นก็เดินเท้าต่ออีกประมาณยี่สิบกิโล ข้อมูลจากหน่วยข่าวกรองล่าสุดแจ้งว่า ตำแหน่งที่ตั้งของโรงงานน่าจะอยู่ในหุบเขา ล้อมรอบด้วยภูเขาสูงสี่ด้าน ทางเข้าเป็นป่าทึบ ทำให้รอดพ้นจากการลาดตระเวนของทหาร

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทางการไทยระดมกำลังเพื่อปราบปรามยาเสพติดหลายปีก่อน รัฐบาลไทย พม่า และลาวจับมือกันเพื่อปราบปรามพ่อค้ายาเสพติดให้สิ้นซาก แต่จนแล้วจนรอดพวกมันก็ไม่หมดไปจากแผ่นดินไทยคงเพราะภูมิประเทศแถบชายแดนเป็นป่ารกชัฏ หลายบริเวณยังไม่เคยมีใครเข้าไปสำรวจ บางครั้งทางเข้าหุบเขาก็ดูสลับซับซ้อน จึงเหมาะแก่การหลบซ่อนตัว พ่อค้ายาหลายคนแฝงตัวอยู่ในหมู่บ้านและคอยสืบข่าวของทางการเมื่อทางการจะเข้าจับกุมจึงเหมือนเดินเข้าก้นกำกั่วหนึ่งเสมอ

โรงงานของพ่อค้ายามีหลากหลายรูปแบบ ทั้งโรงงานแบบถาวรขนาดใหญ่ ผลิตยาได้ครั้งละจำนวนมาก ไปจนถึงโรงงานขนาดเล็ก เป็นแค่เพิงและหลังคามุงจาก อุปกรณ์สำหรับผลิตยาบ้าและยาเสพติดหาได้ง่ายก็เพราะมีคนกลางคอยจัดทำให้ ต้นทุนที่ต่ำแต่ทำกำไรได้มากมายมหาศาลทำให้มีการลักลอบเปิดโรงงานอย่างดาษดื่น แต่โรงงานที่หม่อมราชวงศ์กวิณภพและ

ทีมเมฆาพัคฆ์กำลังค้นหาตอนนี้เป็นโรงงานผลิตยาบ้าขนาดใหญ่ ชาวกรอง
แจ้งว่าโรงงานแห่งนี้ตั้งอยู่กลางหุบเขา และเป็นแหล่งผลิตยาบ้าส่งไปขายยัง
ชายแดน

ขณะนี้ร่างสูงของหัวหน้าหน่วยหมอบหนึ่ง จ้องไปยังตำแหน่งเป้าหมาย
ด้านล่าง ขณะที่สมาชิกอีกเจ็ดคนเข้าประจำที่ พวกเขาต่างมีหน้าที่ของตน
หม่อมราชวงศ์กวินภพกับภักธรุณีเป็นผู้วางแผนปฏิบัติการ ส่วนจำหมีซึ่ง
หมอบอยู่ห่างออกไปทางซ้ายนั้นเคยเป็นทหารพรานมาก่อน มีความ
เชี่ยวชาญเส้นทางแถบชายแดนจึงอาสาเป็นผู้นำทาง เขากับจิริศักดิ์หรือ
จำจิวสนิทกันมาก หลังจิริศักดิ์เกษียณราชการก็ได้จำหมีขึ้นรับตำแหน่ง
คนนำทางแทน

ทหารสองนายมียศสูงกว่าจำหมีแต่อายุน้อยกว่า ทั้งสองเข้ามาสังกัด
หน่วยเมฆาพัคฆ์ได้สองปีแล้ว คือกล้ากับแทน ทั้งสองเชี่ยวชาญอาวุธปืน
ทุกชนิด ทั้งยังมีความสามารถในการถอดสลักระเบิดเพราะเคยผ่านการฝึก
มา

ทหารอีกนายที่ซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้เป็นคนลพบุรี เพื่อนๆ จึงตั้งชื่อ
เล่นให้ว่าลิง เขาถนัดการปีนป่ายเป็นที่สุด หากมีภารกิจที่ต้องปีนขึ้นไปสูง
เพื่อไปดูลาดเลาของศัตรูก็มักจะยกให้คนนี้

ส่วนทหารที่พรางตัวอยู่ในพุ่มไม้ทาสีคาดหน้าชื่อว่าก๊วก เป็นคน
บุรีรัมย์ ทหารคนนี้แข็งแรงบึกบึนที่สุด แกรมยังกินเก่งที่สุด ดังนั้นงานไหน
ที่ต้องใช้แรงแบกหามมักจะยกให้คนนี้ ส่วนคนสุดท้ายพิวดำกว่าเพื่อน มีชื่อ
ว่าฝรั่ง ว่ากันว่าพ่อกับแม่ตั้งชื่อให้เพราะอยากให้ลูกขาว แต่สุดท้ายด้วย
พันธุกรรม ฝรั่งก็ยังจะมีพิวดำคล้ำ ชื่อได้เปรียบคือการพรางตัวในความมืด
ได้อย่างแนบเนียน เว้นแต่ห้ามยิ้มจนเห็นฟันเท่านั้น

หม่อมราชวงศ์กวินภพดึงความสนใจกลับมาเบื้องหน้า เขามองผ่าน
กล้องส่องทางไกลไปยังโรงงานเบื้องล่าง ไฟที่เปิดสว่างไสวผนวกกับเสียงที่
ดังลอดมาจากภายในบ่งบอกว่าข้างในน่าจะมีคนทำงานอยู่ พ่อค้ายามักจะ

นวยโอกาสผลิตยาในเวลากลางคืน และบางครั้งก็รีบแยกย้ายกันในเวลา
กลางวัน พวกมันมีวิธีหลบซ่อนตัวให้พ้นจากการลาดตระเวนของทหารได้
เก่งมาก

“เอาไงดีกวิน บุกลงไปเลยดีไหม”

“อย่าเพิ่ง เดี่ยวพวกมันรู้ตัว หน้าที่เราคือประเมินกำลังของฝ่ายตรง
ข้ามเพื่อแจ้งให้เบื้องบนทราบ”

สาเหตุที่ทีมเมฆาพยัคฆ์ต้องเข้ามาสืบที่ตั้งโรงงานยาเสพติด ก็เพราะ
พ่อค้ายาฝิ่นมีอาวุธครบมือ ครึ่งก่อนตอนทหารบุกเข้าจับเกิดการปะทะกัน
สูญเสียวีกำลังพลไปเป็นจำนวนมาก ครั้งนี้ผู้บังคับบัญชาพยายามหลีกเลี่ยง
การปะทะ

“นั่นก็ให้กูกับลิงลงไปดูลาดเลาก่อน”

“ผมขออาสาลงไปเองครับ” จำหมีซึ่งซุ่มอยู่พูดผ่านวิทยุสื่อสาร

ทุกคนต่างหันมอง แม้จะอายุมากที่สุดได้ในหน่วย แต่จำหมีเป็นคน
คล่องแคล่ว รู้จักทางหนีทีไล่เป็นอย่างดี

“เอาเงินหรือจำ ให้เด็ดๆ ลงมือไม่ดีกว่าหรือ”

“โอ้ ผู้กองครับ ถึงผมจะแก่แต่ก็เหมือนมะพร้าวหัวนะครับ ยิ่งแก่
ยิ่งมัน” จำหมีพูดติดตลก

หม่อมราชวงศ์กวินภาพกับภักครภูมิหัวเราะ

“ถ้าจำก็ลุยเลย ให้ลิงลงไปเป็นเพื่อนสักคนเป็นไง”

“ครับผม”

จำหมีส่งสัญญาณให้ทุกคนเตรียมพร้อม หลังจากนั้นลิงจึงค่อยๆ
ออกจากที่ที่ซุ่มพรางตัวอยู่ ทั้งสองเคลื่อนกายลงไปยังหุบเขาเบื้องล่าง
หม่อมราชวงศ์กวินภาพเป็นห่วงลูกทีมจึงขอติดตามไปต่างๆ ส่วนภักครภูมินั้น
ซุ่มอยู่ที่เดิมเพื่อป้องกันการถูกตีกระหนาบ

เมื่อไต่ลงไปด้านล่างสายตาก็มองไปยังโรงงาน ไฟที่เปิดสว่างไสว
ทำให้เห็นว่าภายในมีคนงานนั่งอยู่ หม่อมราชวงศ์กวินภาพเดาว่าคนร้ายน่าจะ

กำลังผลิตยา เสียงเครื่องจักรดังเป็นจังหวะ ขณะที่ยามอีกคนตรวจตราอยู่
ด้านหน้า

“เข้าทางด้านหลังเลยจ่าหมี ผมจะระวังหลังให้เอง” ลิงบอกผ่านวิทยุ
สื่อสาร

หม่อมราชวงศ์กวีนิภาค่อยๆ เข้าไปใกล้ที่ตั้งของโรงงาน เขาพยายาม
มองผ่านหน้าต่างเพื่อดูว่าข้างในมีคนงานทั้งหมดกี่คน แต่เนื่องจากหน้าต่าง
นั้นแง้มไว้นิดเดียวจึงเห็นไม่ชัด

“รับทราบ พร้อมปฏิบัติ”

จ่าหมีรับคำ เขาเคลื่อนกายไปยังจุดหมายก่อนจะหลบในพุ่มไม้ เป็น
จังหวะเดียวกับที่คนร้ายผลักประตูออกทางด้านหน้า ภาครัฐภูมิซึ่งมองจาก
กล้องส่องทางไกลจึงส่งสัญญาณผ่านวิทยุสื่อสาร

“ทุกคนหยุดก่อน ด้านหน้าโรงงานมีการเคลื่อนไหว ขอดูให้ชัดก่อน
ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เมื่อภาครัฐภูมิมองลงไปก็เห็นชายฉกรรจ์สามคนกำลังถือกระเป๋าเดิน
ออกมา ดูเหมือนพวกมันกำลังจะนำของกลางส่วนหนึ่งออกจากโรงงาน นั่น
เท่ากับว่าคนร้ายแยกเป็นสองฝ่าย

“กวีนิ เอาใจดี พวกมันคงเตรียมหนีแล้ว จะบุกเข้าไปเลยไหม”

“เดี๋ยวก่อนภาคย์ เรายังไม่รู้ว่าพวกมันมีอาวุธอะไรบ้างและมีกี่คน
ถ้ารีบลงมือจะเสี่ยงเกินไป”

“แล้วจะปล่อยไว้อย่างนี้หรือ เดียวมันก็หนีไปหมดพอดี”

ราชินิกุลหนุ่มหนึ่งอย่างใช้ความคิด

“จ้ะนายตามพวกมันไป ส่วนทางนี้ปล่อยให้ฉัน กู้ก จ่าหมี และลิง
จัดการเอง”

ด้วยเหตุนี้ภาครัฐภูมิจึงแบ่งกำลังเป็นสองส่วนเพื่อตามคนร้าย ทีมที่อยู่
กับเขาประกอบด้วย กล้า แทน ฝรั่ง ส่วนกู้กตามกลุ่มของหม่อมราชวงศ์
กวีนิภาลงไปที่โรงงาน

จำหมีพูดผ่านวิทยุสื่อสาร

“ผมขอเข้าไปสำรวจข้างในก่อน ส่วนทีมเตรียมพร้อม ถ้าผมให้สัญญาณก็บุกเข้าไปได้เลย”

สมาชิกในทีมรับทราบ ต่างรอจำหมีที่รีบเร่งร่างกายเข้าไปทางประตูหลัง หม่อมราชวงศ์กวินภาพแนบตัวเข้ากับผนังโรงงาน เขาพยายามชะงักเข้าไปมอง แต่เนื่องจากประตูด้านหลังค่อนข้างทึบจึงมองไม่เห็นด้านใน เสียงเครื่องจักรยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ขณะที่จำหมีซึ่งเข้าไปในโรงงานได้พักใหญ่แล้วก็พลอยเงียบหายไปด้วย

“จำหมี ข้างในเป็นยังไงบ้าง”

ไม่มีเสียงตอบ เท่านั้นเองหม่อมราชวงศ์กวินภาพก็รู้แล้วว่าต้องมีบางอย่างผิดปกติ เขาส่งสัญญาณถึงทีมเมฆาพยัคฆ์ที่เหลืออีกสองคนให้เตรียมพร้อม ขณะเดียวกันนักครมูมิกับทหารอีกสามนายที่ตามคนร้ายที่ออกจากโรงงานไปก็ตกใจสุดขีด

จำหมีซึ่งอาสาเป็นด่านหน้าบัดนี้ถูกคนร้ายจับตัวไว้ ใช้ปืนจ่อศีรษะ บังคับให้คุกเข่า หม่อมราชวงศ์กวินภาพหันกระบอกปืนไปที่คนร้าย พวกมันมีด้วยกันสี่คน ต่างมีอาวุธครบมือ ที่สำคัญคือคนหนึ่งมีระเบิดมือ ที่แท้ภายในโรงงานมีแต่ความว่างเปล่า เสียงที่ได้ยินเกิดจากเครื่องเสียง ทั้งหมดเป็นกับดัก

“เข้ามาได้เสียทีนะ ไอ้พวกทหารหน้าโง่”

“ปล่อยจำหมีเดี๋ยวนี้ พวกเราล้อมโรงงานนี้เอาไว้แล้ว แก่ไม่มีทางหนีรอดหรอก”

“อี ไอ้ทหารหน้าโง่ คนแค่นี้หีบมือเดียวทำไมเป็นขู้อะลิ ถ้าอยากตายพร้อมกันก็เข้ามา แต่ไม่รับประกันว่าไอ้แกนี่จะเหลือชิ้นส่วนครบหรือเปล่า”

“ผู้กองหนีไปครับ ไม่ต้องห่วงผม”

จำหมีแม้จะเป็นตัวประกันแต่ก็ยังคงกล้าหาญ เขาโพล่งขึ้น แต่ถูก

คนร้ายใช้ปลายกระบองป็นตบจนเลือดคอปาก จำหมีสบถ ถ่มเลือดลงพื้น

“จะตายแล้วยังปากเก่งอีกหรือ”

“กูไม่กลัวมึงโว้ย” จำหมีแค้นเสียง

คนร้ายเสยซี่ม หม่อมราชวงศ์กวิณภพกวาดตามองหาทางหนีที่ไล่
สิ่งที่กลัวคือระเบิดในมือคนร้ายมากกว่า

“แกต้องการอะไร”

“ก็ไม่มีอะไรมาก แค่อยากสั่งสอนทหารไทยให้รู้สำนึกเสียบ้าง”

“แก...”

จำหมีถลึงตามองคนร้าย หม่อมราชวงศ์กวิณภพเหลือบมองและเห็นว่าประตูหน้าโรงงานเปิดอ้าอยู่ เขาไม่แน่ใจว่าภักครภูมิจัดการกับคนร้ายที่ออกไปทางหน้าโรงงานเรียบร้อยแล้วหรือยัง ส่วนเขาคงต้องหาทางถ่วงเวลาพวกมันเอาไว้

“ปล่อยจำหมีไป แล้วฉันกับพวกจะไม่ตามล่าแก”

“คิดว่าฉันโง่หรือไง คนอย่างแกกตไม่ปล่อยอยู่แล้วไอ้คุณชาย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพขมวดคิ้ว นึกสงสัยว่าคนร้ายรู้ฐานะตนได้อย่างไร แต่เขายังไม่มีเวลาได้คิดคำตอบตอนที่ประตูหน้าถูกผลักเข้ามา คนร้ายคงรอจังหวะอยู่แล้ว พอเห็นว่าทีมเมฆาพยัคฆ์เข้ามาติดกับก็กราดยิงใส่ทันที จำหมีหมอบต่ำ ขณะที่คนร้ายที่อยู่ในโรงงานสาดกระสุนใส่พวกเขา จำไกล้เกษียณอายุราชการรีบคลานไปหาที่หลบ เขาพยายามแกะเชือกออก ทว่าเสียงปืนที่ดังสนั่นหวั่นไหวทำให้เขาได้แต่คุ้มตัวนิ่ง หม่อมราชวงศ์กวิณภพหมอบราบ รีบมองไปรอบๆ เพื่อหาทางต่อสู้กับคนร้าย เขาพูดผ่านวิทยุสื่อสาร

“แกอยู่ไหนไอ้ภาคย์ เราถูกพวกมันดัดหลัง”

“กำลังจะเข้าไป ขอจัดการไอ้ตัวนี้ก่อน”

เขาได้ยินเสียงการต่อสู้จากปลายสายเหมือนการชกต่อย จึงรู้ว่าภักครภูมิก็กำลังจัดการกับคนร้าย หม่อมราชวงศ์กวิณภพเหลือบมองและเห็นว่า

ลิ่งคลานเข้ามา พวกเขาเกือบจะถึงตัวจำหมีที่หมอบอยู่ แต่แล้วคนร้ายกลับลุกขึ้นกราดยิงใส่ หนึ่งในคนร้ายควักกระบอกออกมาถึงสลักออก ท่ามกลางความตกใจของทุกคน ขณะที่ทุกอย่างกำลังคับขันถึงขีดสุด ราชนิกุลหนุ่มได้ยินเสียงจำหมีตะโกนพร้อมกับกระโดดพุ่งไปหาคนร้ายที่กำลังจะประเบิดใส่เขา

“ผู้กองระวัง!”

จำอาวุธไล่ยื้อแย่งระเบิดกับคนร้ายจนระเบิดกระเด็นหลุดมือไป เสียงดังกึกก้องกัมปนาทตามด้วยฝุ่นฟุ้งตลบ หม่อมราชวงศ์กวิณพหุผู้อัจฉริยะไม่ได้ยินอะไร เขาพุบอยู่ที่พื้น ตาสองข้างพร่าพราย ในโรงงานมีเศษวัสดุปลิวว่อน บางส่วนตกใส่หลัง เขากับจำลิ่งหมอบนิ่ง ใช้มือพนวดหูให้กลับมาได้ยินอีกครั้ง แต่เมื่อลืมหันตาก็พบว่าคนร้ายที่หลือหายไปหมดแล้ว คงเหลือแต่กลุ่มควันและเศษซากวัสดุอยู่โดยรอบ จำลิ่งได้รับบาดเจ็บมีแผลตรงแขนจากสะเก็ดระเบิด แต่คนที่หนักที่สุดเป็นนายทหารสูงวัยตรงหน้า เพราะอยู่ใกล้ที่สุด ทุกอย่างที่จำหมีทำก็เพื่อปกป้องคนในทีม

“จำหมี”

หม่อมราชวงศ์กวิณพครางเสียงพร่า รีบเข้าไปประคองร่างที่นอนจมกองเลือด เขาสำรวจร่างกายของจำหมี พบว่ามีแผลจากสะเก็ดระเบิดหลายแห่ง แต่ที่ฉกรรจ์ที่สุดคงเป็นมือขวากับแขนที่มีแผลเหวอะหวะ ช้ำๆ กันนั้นคนร้ายเสียชีวิตนอนคว่ำอยู่

“อดทนไว้นะจำหมี ผมจะพาคุณไปโรงพยาบาล”

จำหมีปรี๊ดต่าขึ้น ใบหน้าซีดเผือด กุมมือหม่อมราชวงศ์กวิณพเอาไว้

“พะ...ผมขอโทษครับผู้กอง”

“ไม่...ไม่ต้องขอโทษ จำไม่ได้ทำอะไรผิด อดทนไว้นะ ผมจะรีบเรียกลีคลอปเตอร์เดี๋ยวนี้ จำห้ามเป็นอะไรเด็ดขาด ได้ยินไหม นี่คือคำสั่ง!”

๑

แผลร้าวลึก

หม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์มองสภาพของโรงงานร้างด้วยความรู้สึกเหมือนนักมวยถูกหมัดน็อก หลังจากวิทยุเรียกเฮลิคอปเตอร์ของทหารเพื่อส่งคนเจ็บไปยังโรงพยาบาล แทนที่กลับล่าอาสารไปเป็นเพื่อนจำหมี ราชินิกุลหนุ่มกับภักศรภูมิตรวจดูสถานที่เกิดเหตุอย่างละเอียด ทั้งหมดเป็นกับดักเสียงที่คิดว่าเป็นเสียงเครื่องจักรทำงาน ที่แท้ันั้นดังมาจากเครื่องเสียงที่คนร้ายแสร้งวางเอาไว้ คนงานที่นั่งทำงานอยู่ที่แท้คือหุ่น นั่นหมายความว่าพ่อค้ายากกลุ่มนี้รู้ว่าทหารจะเข้ามาสืบ จึงวางแผนล่อ

“พวกมันเจ้าเล่ห์มาก หลอกต้มเราเสียเรื่อย เลวมาก”

“ต้องเป็นฝีมือไอ้สก็อตแน่ คนร้ายถึงได้รู้ว่าฉันเป็นใคร”

ตอนเผชิญหน้ากัน คนร้ายคนหนึ่งเรียกหม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์ว่า คุณชาย แปลว่าฉันรู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ที่เขาเจ็บใจก็คือตัวเองเป็นเหตุให้จำหมีโดนจับเป็นตัวประกัน จำหมีเสี่ยงชีวิตช่วยคนในทีมจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

“ฉันก็ว่าน่าจะเป็นมัน แสดงว่าพวกมันรู้ล่วงหน้าว่าเราจะมา”

“เกลือเป็นหนอน”

หม่อมราชวงศ์กวินภพโพล่งขึ้น พ่อค้ายาวางกับดักเพราะรู้ว่าหน่วยรบพิเศษจะเข้ามาถึง และเหตุผลเดียวที่เป็นไปได้คือ ทุกอย่างเป็นแผนการของสก็อตที่ต้องการแก้แค้น

“ฉันไม่น่าเลย พลอยให้จำหมีต้องรับเคราะห์แทน”

จำหมีมีอาการสาหัสมาก ตอนลำเลียงขึ้นเฮลิคอปเตอร์นั้นใบหน้าชีดมากเพราะเสียเลือด ภัครภุมิห้ามเลือดและปฐมพยาบาลเบื้องต้น

“อย่าคิดมากเลย เรื่องมันแล้วไปแล้ว”

“หมอที่โรงพยาบาลวิฑูรย์มาว่ายังไงบ้าง อาการจำหมีเป็นยังไง”

ภัครภุมิหนึ่งไป สีหน้าเคร่งเครียด

“ไม่มีอะไรมาก”

“อย่าโกหกฉันไอ้ภาคย์ เห็นหน้านายฉันก็รู้แล้ว บอกความจริงมาเดี๋ยวนี้”

ความที่สนิทกันมานาน ทำให้หม่อมราชวงศ์กวินภพรู้ว่าเพื่อนรักกำลังโกหก แม้มปากจะบอกว่าไม่มีอะไร แต่แววตาที่ดูเศร้า ประกอบกับภัครภุมิเป็นหมอ เขาย่อมทราบดีว่าอาการนี้หมายถึงอะไร

“นายจะโทษตัวเองไปทำไม เราควรคิดหาทางจัดการไอ้คนเลวนั้นจะดีกว่า”

“จำหมีเป็นยังไง บอกฉันมาไอ้ภาคย์ ฉันต้องรู้”

น้ำเสียงของชายหนุ่มเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ทีมเมฆาพยัคฆ์ไม่ใช่แค่ผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ทุกคนเหมือนครอบครัว พวกเขาออกปฏิบัติการเคียงบ่าเคียงไหล่กันมาหลายปีแล้ว จำหมีเป็นที่รักของทุกคน เขาอารมณ์ดี คุยสนุก และยังเป็นพ่อบ้านประจำทีมอีกด้วย ยามว่างเขามักจะเข้าครัวทำอาหารให้ทุกคนกิน

“มือของจำหมีบาดเจ็บมาก”

“มะ...หมายความว่ายังไง”

ภักตร์ภูมิกลื่นน้ำลาย เอ่ยเสียงแหบแห้ง

“หมอบอกว่า อาจจะต้องตัด”

หม่อมราชวงศ์กวิณพเข้าอ่อน ขอบตาร้อนผ่าว กำมือแน่น รู้สึกเจ็บปวดอย่างที่สุด ทหารทุกคนายซึ่งปฏิบัติหน้าที่ต้องพร้อมจะเสียสละทั้งชีวิตและอวัยวะ แต่พอรู้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดกับจำหมีซึ่งเขาทั้งรักและเคารพเป็นอย่างมาก ทำให้อดเสียใจไม่ได้ หากเขาเฉลียวใจสักนิดว่าทุกอย่างเป็นกับดัก เรื่องคงไม่เป็นเช่นนี้

“เพราะฉันเอง ฉันประมาท ทำให้ลูกทีมได้รับอันตราย”

ภักตร์ภูมิจึงเอื้อมมือมาตบปา

“อย่าโทษตัวเองเลยไอ้กวิน ทุกอย่างมันเป็นเรื่องของโชคชะตา ไม่มีใครรู้ล่วงหน้า ถ้าจะมีคนผิดก็โทษฉัน เพราะฉันพลาดเหมือนกัน”

“แต่ฉันเป็นหัวหน้าทีม ฉันต้องรับผิดชอบ ฉันจะไปหาจำหมี”

ภักตร์ภูมียื้อบ่าเพื่อนรักไว้ สบตา พวกเขายังมีภารกิจที่เบื่องบนสั่งมาอีก นั่นคือการสะกดรอยคนร้ายเพื่อหาแหล่งกบดานของพวกมัน หน่วยข่าวกรองยังเชื่อว่าฐานที่ตั้งของมันน่าจะอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้

“เรายังมีภารกิจ นายยังไปไหนไม่ได้”

“แต่ฉัน...”

“เชื่อฉันไอ้กวิน หน้าที่ต้องมาก่อน ถึงนายไปตอนนั้นก็ช่วยอะไรจำหมีไม่ได้อยู่ดี รอให้เขาออกจากห้องผ่าตัดเสียก่อน แล้วค่อยไปเยี่ยมจะดีกว่า”

“นายจะให้ฉันมีสมาธิทำงานได้อย่างไร ในเมื่อจำหมีเจ็บหนักขนาดนี้ ไหนยังจำลิ่งอีก”

“นายต้องทำได้ไอ้กวิน ทหารต้องเข้มแข็ง แม้ว่าข้างในเราจะหลั่งน้ำตาก็ตาม เรามีหน้าที่ติดตามคนร้ายและรีบรายงานไปยังเบื่องบน จำเอาไว้นะว่าที่จำหมียอมเสียสละเพราะต้องการให้เราทำภารกิจสำเร็จ ชินนายยังลิ่งเล็ก ทีมเราจะไม่เหลืออะไรอีกเลย”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพสิ้นใจทำภารกิจจนสำเร็จ แม้จะไม่ได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมนัก สิ่งที่มีก็เพียงรอยเท้า คนร้ายเตรียมเส้นทางทางน้ำเพื่อหลบหนี พวกมันใช้แพข้ามไปฝั่งตรงข้ามบริเวณชายแดนประเทศลาว หลังจากนั้นร่องรอยก็หายไป เมื่อได้รับคำสั่งให้หลีกเลี่ยงกรณีพิพาทระหว่างประเทศ นายทหารทั้งสองจึงถอนตัวกลับ

ราชินิกุลหนุ่มรีบมาเยี่ยมจำหมีที่โรงพยาบาลค่ายทันที แพทย์ได้นำตัวจำอาวุโสเข้าไปผ่าตัดหลายชั่วโมงแล้ว บาดแผลฉกรรจ์ที่สุดคือมือข้างขวา กระดูกนิ้วมือสามนิ้วแตกละเอียด เส้นเอ็นและเส้นเลือดถูกทำลาย หากปล่อยไว้จะทำให้เนื้อเยื่อติดเชื้อมีได้ แพทย์จึงตัดสินใจตัดนิ้วที่มีเนื้อตายและกระดูกแตกออก ผ่าพื้นแผลที่เปื้อนเลือดทำให้ราชินิกุลหนุ่มรู้สึกผิดอย่างมาก เขาพลาดที่ส่งจำหมีเข้าไปในกับดักของศัตรูจึงทำให้บาดเจ็บสาหัส

นอกจากแผลฉกรรจ์ที่มือขวาแล้ว ตามร่างกายยังมีแผลจากสะเก็ดระเบิดและแผลไฟไหม้อีกจำนวนหนึ่ง แพทย์จึงให้จำหมีนอนพักรักษาตัวในห้องแยกเพื่อป้องกันการติดเชื้อ หม่อมราชวงศ์กวิณภพจับมือจำหมีเอาไว้ เขารู้ว่าอีกฝ่ายยังไม่รู้สึกตัว คงเพราะฤทธิ์ยาแก้ปวดและยานอนหลับที่แพทย์ฉีดให้ น้ำตาแห่งความเจ็บปวดไหลรินออกมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ความเศร้าใจของชายชาติทหาร นับตั้งแต่เข้ารับราชการเขาก็เตรียมตัวเตรียมใจเสมอว่า การสูญเสียเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่พอมาเกิดกับคนคุ้นเคยก็อดสะเทือนใจไม่ได้

ภักครุภูมิขอตัวไปเยี่ยมจำหมีอีกห้องหนึ่ง ปล่อยให้หม่อมราชวงศ์กวิณภพยืนอยู่เพียงลำพัง ข้อมูลของพ่อค้ายาบ้าที่ได้มาข้างน้อยนิด เขากับภักครุภูมิติดตามไปจนรู้ว่าพวกมันข้ามแพไปฝั่งตรงข้ามตรงชายแดนลาว แต่ไม่รู้ว่าจะแหล่งกบดานอยู่ที่ใด เมืองบ่นให้ระงับการรुकล้ำชายแดนลาว เพราะกลัวว่าจะเป็นที่พิพาทระหว่างประเทศ

ทหารลาดตระเวนเข้าไปเคลียร์พื้นที่และปิดตายโรงงานแห่งนั้น แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์กวิณภพนั้นยังมีความทรงจำที่เจ็บปวดหลงเหลืออยู่

เขากับจำหมีสนิทกันมาก ตั้งแต่ได้ร่วมทีมกันก็คุยกันถุกคอ แม้จำหมีจะอายุมากแล้ว แต่ความคิดไม่ได้ล้าสมัยไปด้วย หลายครั้งที่คอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกคนในทีม

ภักครภูมิเดินเข้ามาพอดี เขาตบเบาเพื่อนรัก

“จำลึงไม่เป็นอะไรมาก พรุ่งนี้หมอให้กลับบ้านได้”

“ขอบใจนะภักครภูมิที่ช่วยพูดเตือนสติ”

“ไม่เป็นไร ฉันรู้ว่านายเครียด กลับไปพักผ่อนที่บ้านก่อนเถอะ ฉันคุยกับหมอแล้ว รอวันมะรืนคงจะส่งตัวจำหมีเข้ากรุงเทพฯ”

โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นโรงพยาบาลค่าย อยู่ใกล้ชายแดน จึงให้การรักษาและผ่าตัดเบื้องต้น โชคดีที่มีหมอศัลยกรรมกระดูกจึงผ่าตัดได้ แต่จำหมีอาจจะต้องพักงานและทำกายภาพบำบัดเพื่อฟื้นฟูร่างกายส่วนที่เหลือ ตอนนี้น้เขากลายเป็นคนพิการนิ้วขาด เรื่องออกปฏิบัติการอีกคงจะทำได้

“ฉันอยากอยู่ต่ออีกสักวันสองวัน”

“เชื่อฉันเถอะ ตอนนี้น้ นายต้องการชาร์จแบตเตอรี่ กลับวังเถอะ บางทีการได้ไปพบพี่ๆ อาจทำให้อะไรดีขึ้น”

“แต่ฉันเป็นห่วงจำหมี ลูกเมียก็ไม่มี ใครจะดูแล”

“จำจิวมาถึงเมื่อครู่นี้เอง เดี่ยวคงเปลี่ยนเสื้อปราศจากเชื้อเข้ามา นายไม่ต้องห่วงหรอก นายเองก็เจ็บ ไปทำแผลเสียหน่อย”

ตรงแก้มหม่อมราชวงศ์กวินภพก็มีแผลจากสะเก็ดระเบิด แต่เขามัวแต่เป็นห่วงจำหมีจึงไม่ยอมไปทำแผล

“จำจิวมาหรือ”

“ใช่ เขาอาสามาเฝ้าเพื่อน ปล่อยให้ฉันทำหน้าที่จำจิวเถอะเชื่อฉัน”

“ก็ได้ งั้นฉันจะกลับบ้านก่อน ไว้ค่อยไปหาจำหมีที่โรงพยาบาลอีกที ขอบใจมากนะเว่ยภักครภูมิ”

“ไม่เป็นไร เรื่องบางเรื่องนายก็อย่าคิดมากนักนะ คนเราควบคุมไม่ได้ทุกอย่างหรอก”

“แต่ฉันน่าจะป้องกันไม่ให้มันเกิดขึ้นได้ถ้ารอบคอบมากกว่านี้”

ภักตร์ภูมียิ้ม สบตาหม่อมราชวงศ์กนิษฐาพร้อมกับพูดว่า

“นายเคยได้ยินไหม ที่เขาพูดกันว่าชะตาฟ้าลิขิตนะ มันเป็นอย่างนั้นละ เรื่องของจำหมีไม่มีใครอยากให้เกิด แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วเราก็ทำได้แค่อยอมรับ”

ทุกครั้งที่หม่อมราชวงศ์กนิษฐาเครียด เขามักจะกลับวังสุวกุล แต่วันนี้ชายหนุ่มกลับเลือกไปยังอีกที่หนึ่งแทน เขายอมรับว่าคำพูดเล่นอย่างไม่ตั้งใจของภักตร์ภูมิทำให้เกิดความหัวงันไหว ที่ผ่านมาราชนิกุลหนุ่มมักบอกตัวเองเสมอว่า จิตตาคือผู้หญิงคนเดียวที่ทนความห่างเหินระดับนี้ได้

นับตั้งแต่เป็นแฟนกัน เขาแทบไม่มีเวลาให้หล่อน นั่นก็เพราะภารกิจที่ต้องเดินทางไปยังชายแดนหลายต่อหลายครั้ง บ่อยครั้งที่ไม่สามารถติดต่อกันได้เป็นวันๆ แต่ที่ผ่านมาราชนิกุลหนุ่มมักจะบอกตัวเองว่า จิตตาคือผู้หญิงเข้มแข็ง หล่อนรักและเข้าใจหน้าที่ของทหารเป็นอย่างดี แต่คราวนี้เขากลับเลือกหาคำตอบให้ความกังวลของตัวเอง นั่นคือการแวะไปหาแฟนสาว

ทันทีที่เครื่องบินของกองทัพแตะรันเวย์ เขาก็รีบเข้าไปเปลี่ยนชุดและนำสัมภาระเข้าไปเก็บในล็อกเกอร์ จากนั้นจึงขับรถญี่ปุ่นซึ่งได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของตนไปหาแฟนสาว เขายอมรับว่าไม่ค่อยมีสมาธิ ตลอดทางคอยคิดถึงใบหน้าของแฟนสาว เขาไม่ได้เจอจิตตามาานเท่าไรแล้วนะ อาจจะหนึ่งเดือน สองเดือน หรือมากกว่านั้น

หลังจากการเดินทางอันยาวนาน นายทหารหนุ่มก็ไปถึงโรงเรียนที่จิตตางานอยู่ เขาจอดรถริมถนนและเดินเข้าไป เนื่องจากเป็นช่วงเลิกเรียนบรรดาผู้ปกครองจึงมาออกันอยู่เต็มด้านหน้า ครูซึ่งยืนอยู่หน้าประตูทยอยนำเด็กนักเรียนไปขึ้นรถ บ้างก็มีผู้ปกครองมารับถึงหน้าโรงเรียน บ้างก็ขึ้นรถโรงเรียนกลับบ้าน หม่อมราชวงศ์กนิษฐาสอดสายตาดูหาคนที่ต้องการทันที จิตตาก็จะมายืนตรงนี้ หล่อนเป็นครูสอนเด็กอนุบาลสาม

หลังจากมองหาอยู่พักใหญ่แต่ไม่เห็น จึงตัดสินใจถาม

“ครูจิตาภาอยู่ไหมครับ”

ครูซึ่งยืนเฝ้าเวรอยู่เงยหน้าขึ้น พอเห็นหนุ่มหล่ออย่างหม่อมราชวงศ์ กวินภพก็ส่งยิ้มหวานให้

“ไม่อยู่ค่ะ ลากลับบ้านไปเมื่อครูนี้เองค่ะ เห็นว่าไม่สบาย”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว เท่าที่เขาทราบแฟนสาวค่อนข้างแข็งแรง น้อยครั้งมากที่จะเห็นหล่อนกลางนตั่งแต่โรงเรียนยังไม่เลิก แสดงว่าครั้งนี้อาการคงหนัก

“เธอไม่สบายหรือครับ”

“ใช่ค่ะ เห็นว่าเวียนหัว เลยให้แฟนมารับ คงจะแวะไปที่โรงพยาบาลก่อนค่ะ”

หม่อมราชวงศ์กวินภพมือเย็นเฉียบเมื่อได้ยินคำว่าแฟน ความสงสัยผุดขึ้นและทำให้ภายในอกสลับร้อนไปหมด เขามองผู้หญิงตรงหน้า บางทีครูสาวท่านนี้อาจจะเพิ่งมาทำงาน ถึงไม่รู้ว่าเขากับจิตาภาเป็นแฟนกันมาหลายปีแล้ว ชื่อโรงพยาบาลที่ได้ยินนั้นอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนี่เอง เขาริบเอ่ยลาครูและเดินกลับมาฝั่งรถของตน ความตั้งใจคือจะแวะไปรับจิตาภาที่นั่น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดลัดกันจึงตัดสินใจโทร. หาแฟนสาว

มีสัญญาณเรียกแต่ไม่มีคนรับ เขาลังเลว่าจะตามไปดีหรือไม่ แต่เนื่องจากบ้านจิตาภาก็อยู่ทางเดียวกัน เขาก็ตัดสินใจแวะเข้าไปที่โรงพยาบาล เขาไม่แน่ใจว่าจิตาภาต้องนอนโรงพยาบาลหรือไม่ ชายหนุ่มจอดรถที่ลานจอดรถด้านหลัง และเข้าไปถามประชาสัมพันธ์เพื่อหาชื่อหญิงสาว แต่ก็ได้รับคำตอบที่ทำให้ประหลาดใจกว่าเดิม

“ไม่มีหรือครับ”

“ไม่มีเลยคะ คนไข้อาจจะมาตรวจเป็นผู้ป่วยนอกแล้วกลับบ้านไปแล้วก็ได้นะคะ”

ราชินิกุลหนุ่มถอนหายใจเมื่อคิดว่าลัดกันกับแฟนสาว ขณะกำลัง

เดินกลับลานจอดรถ สายตาก็ไปปะทะกับหญิงสาวที่นั่งรถเข็นออกมาจาก
แผนกหนึ่ง พอเงยหน้ามองป้ายมือก็เย็นเฉียบ

เพราะอะไรจิตาภาถึงได้มาตรวจแผนกสตรี หรือว่าหล่อนปวดท้อง
ประจำเดือน หม่อมราชวงศ์กวีนิภาพไม่มีเวลาคิดหาคำตอบเพราะตามัวแต่
มองชายหนุ่มหน้าตาดีที่กำลังเข็นรถให้หญิงสาวแทน เขาหัวน้ําไหวเมื่อเห็น
ความใกล้ชิดของทั้งคู่ ขณะเดียวกันก็รู้สึกผิด เขาช่างเป็นแฟนที่แย่มาก
แฟนสาวไม่สบายทั้งที่แต่กลับต้องให้คนอื่นพามาโรงพยาบาล

หม่อมราชวงศ์กวีนิภาพมองจิตาภาที่ถูกพุงขึ้นรถโดยมีชายหนุ่มเป็น
ผู้ช่วย เขาตัดสินใจโทร. หาหล่อนอีกครั้ง แต่สิ่งที่เห็นกลับทำให้ยิ่งกว่าเดิม
เพราะแทนที่จะรับสาย จิตาภากลับมองหน้าจอแล้วกดตัดสายทิ้ง ชายหนุ่ม
ลงโทร. อีกครั้งแต่พบว่าจิตาภาปิดโทรศัพท์ไปแล้ว

สีหน้าหล่อนเครียดคล้ายมีเรื่องให้ครุ่นคิด ราชินิกุลหนุ่มเฝ้ามองจน
รถยุโรปคันนั้นเคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถ บางอย่างทำให้เขาตัดสินใจ
ขับตามไป เขาต้องรู้ให้ได้ว่าคนที่มารับจิตาภาคือใคร และตอนนี้หญิงสาว
โกรธอะไรอยู่กันแน่

จิตาภาไม่ได้กลับบ้านอย่างที่ควร แต่กลับไปยังคอนโดที่ซื้อไว้แทน
หม่อมราชวงศ์กวีนิภาพจำได้ว่า ครูสาวเคยมาปรึกษาว่าระยะทางจากบ้านไป
โรงเรียนค่อนข้างไกล บางครั้งรถติด หล่อนถึงได้ขอที่บ้านออกมาซื้อคอนโด
ที่ติดรถไฟฟ้าเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง

เขารู้จักครอบครัวของหล่อนดี บิดาเป็นนายธนาคาร ส่วนมารดาเป็น
เจ้าของธุรกิจขายตรง ครอบครัวค่อนข้างหวงลูกสาว ช่วงแรกพอรู้ว่าจิตาภา
จะย้ายมาอยู่คอนโด ทางบ้านไม่เห็นด้วย แต่หม่อมราชวงศ์กวีนิภาพมาช่วย
พูด เขาอ้างว่าได้มาสำรวจพื้นที่โดยรอบแล้วและพบว่าปลอดภัยดี บิดาของ
จิตาภาจึงอนุญาต

หม่อมราชวงศ์กวีนิภาพเคยมาส่งแฟนสาวที่คอนโดหลายครั้ง แต่ครั้งนี้

ความรู้สึกแตกต่างจากครั้งก่อนๆ เพราะเขาต้องเป็นฝ่ายมองชายคนหนึ่ง ประคองจิตมาลงจากรถ ความใกล้ชิดของทั้งคู่ทำให้อดน้อยใจไม่ได้ หลอน รู้จักกับชายคนนี้ตั้งแต่เมื่อไร ทั้งคู่มีความสัมพันธ์อย่างไรกันแน่ ก็ครั้งแล้ว ที่หนุ่มคนนี้มีมาส่งจิตมาที่นี่

ราชินิกุลหนุ่มนั่งรออยู่ในที่จอดรถจนกระทั่งอีกฝ่ายขับรถออกไป เขา ลังเลอยู่นานว่าจะขึ้นไปดีหรือไม่ แม้จะรู้ว่าเสียมารยาทหากแะมาหาโดยไม่บอก แต่หากวันนี้ไม่ได้คำตอบที่สงสัยเขาคงไม่อาจหลับตาลงเป็นแน่

หลังจากนั่งคิดอยู่นานจึงตัดสินใจเข้าไป โชคดีที่มีผู้พักอาศัยคนหนึ่ง ใช้คีย์การ์ดผ่านประตูเข้าไปพอดี หม่อมราชวงศ์กวิณภาพจึงเดินตามเข้าไป ด้วย เขามองตัวเลขบอกชั้นในลิฟต์ที่ค่อยๆ เคลื่อนไปสู่ชั้นซึ่งเป็นห้องพัก ของจิตมา เมื่อเดินออกจากลิฟต์มาถึงห้องของหญิงสาว เขาได้แต่ยืนนิ่งอยู่ หน้าประตู สมองเต็มไปด้วยความลึบสนว่าควรจะทำอะไรดีหรือไม่ แต่ พอมองดีๆ กลับพบว่าประตูหน้าปิดไม่สนิท อาจเป็นตอนที่ชายหนุ่มมาส่ง และกลับออกไป

ร่างสูงผลักประตูเข้าไป พอเห็นสภาพด้านในก็ยิ่งตกใจ ข้าวของส่วน หนึ่งถูกเก็บลงกล่องเหมือนเจ้าของห้องกำลังจะย้ายออก เสียงฝีเท้าทำให้ ชายหนุ่มชะงัก เมื่อหันมองก็พบจิตมาอุทานด้วยความตกใจ

“คุณชายกวิณ”

การพบกันของเขากับจิตมาครั้งนี้ไม่เหมือนเดิม แวตาทิมองมามี แต่ความว่างเปล่า แปลกใจระคนตกใจ แต่ไม่มีสิ่งที่หม่อมราชวงศ์กวิณภาพ คาดหวัง นั่นคือความคิดถึง

เคยมีคนพูดเสมอว่า หากคนรักของเราเปลี่ยนไป เราย่อมเป็นคนแรก ที่รู้สึกได้ หม่อมราชวงศ์กวิณภาพเพิ่งรู้ซึ่งถึงคำพูดนั้นก็ตอนนี้

“ผมขอโทษที่เข้ามาโดยพลการ พอดีประตูหน้าไม่ได้ล็อก ก็เลยกลัว ว่าคุณจะเป็นอันตราย”

“คะ...คุณมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่คะ ทำไมไม่โทร. บอก”

จิตาภาหน้าซัดเพื่อตกลงกว่าเดิม มือสั่นระริก หม่อมราชวงศ์กวิณาพ
ตัดสินใจไม่บอกความจริงว่าเขาแอบตามหล่อนมาจากโรงพยาบาล เขาอยาก
รู้ว่าหญิงสาวจะอธิบายเหตุผลทั้งหมดได้อย่างไร

“ผมโทร. แล้วแต่ไม่มีคนรับ”

“ตายจริง สงสัยฉันคงปิดเสียงเลยไม่ได้ยิน”

หม่อมราชวงศ์กวิณาพรู้ว่านั่นไม่ใช่ความจริงเลยแม้แต่น้อย เขาเห็น
กับตาว่าหล่อนมองโทรศัพท์แต่เลือกที่จะไม่รับ

“ผมแวะไปที่โรงเรียน แต่คุณครูที่นั่นบอกว่าคุณไม่สบาย ก็เลย
เป็นห่วง”

น่าแปลกที่ความรู้สึกอยากเล่าเรื่องจ่าหมึกกับภารกิจที่ล้มเหลวกลับถูก
กลืนลงคอไปในเวลาเดียวกัน ท่าทางของจิตาภาในตอนนั้นไม่ได้อยู่ในอารมณ์
ที่จะรับฟังอีกต่อไปแล้ว ความกังวลฉายชัดทางแววตา ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่า
หล่อนกำลังปิดบังความจริงบางอย่าง หญิงสาวอาจกลัวว่าเขาจะเห็นผู้ชายที่
เพิ่งมาส่งหล่อน

“ตะ... ตีมน้ำก่อนไหมคะ หิวไหม คุณชายกินอะไรมาหรือยัง”

“ไม่เป็นไรหรอก ผมไม่หิว คุณพักผ่อนเถอะ ผมแค่แวะมาดูว่าคุณ
สบายดีมั๊ย คุณไปหาหมอหรือยัง”

“หาแล้วค่ะ ได้ยามากิน ฉันว่าจะกินยาแล้วเข้านอน”

ชายหนุ่มจับได้ถึงความหวาดหวั่นในน้ำเสียง หน่วยรบพิเศษถูกฝึก
ให้ช่างสังเกต โดยเฉพาะปฏิกิริยาของคน งานของเขาที่ต้องออกไปสืบความ
ลับ แฝงตัวอยู่กับชุมชน ทำให้มองออกว่าผู้หญิงตรงหน้ากำลังซ่อนความ
ลับบางอย่าง จิตาภาไม่ได้ตั้งใจที่เขากลับมา แต่หล่อนกำลังกลัว สังเกตได้
จากการเอาถุงยาไปหลบไว้ด้านหลัง

“คุณจะไปทำงานอีกเมื่อไหร่คะ”

“คงอีกหลายวัน ถ้าพรุ่งนี้คุณว่าง เรานัดเจอกันได้ไหม”

“เอ่อ... คือ... ช่วงนี้ฉันคงออกไปข้างนอกไม่ไหวค่ะ หมอบอกว่าฉันเป็น

“ใช้หัวดี สั่งให้พักผ่อนเยอะๆ ค่ะ ฉันเลยขอโรงเรียนหยุดงาน”

“แล้วทำไมคุณถึงไม่กลับบ้าน”

“เออ...ช่วงนี้คุณพ่อคุณแม่ฉันไปต่างประเทศค่ะ ฉันอยู่ที่นี้สะดวกกว่า”

“นั่นผมแวะมาหาคุณบ้างได้ไหม ผมจะให้แม่เอื้อมทำอาหารมาให้คุณด้วย”

“ยะ...อย่าเลยค่ะ เกรงใจ ฉันกลัวคุณจะติดหัวดี คุณยังต้องกลับไปทำงานไม่ใช่หรือคะ”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพรับรู้ได้ว่านั่นคือถ้อยคำปฏิเสธอย่างสุภาพ เขาขบกรามแน่น กลั่นความปวดร้าวที่แผงตัวอยู่ในใจลึกๆ เขาคงชี้ขลาดเกินกว่าจะยอมรับว่าจิตตาภาเปลี่ยนไปแล้ว หล่อนอาจไม่ได้อยากให้เราแวะมาหาที่นี้ด้วยซ้ำ

“นั่นคุณพักผ่อนเถอะ ผมกลับก่อน จะได้ไม่รบกวน”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพเอ่ยเสียงแหบพร่า เขาแอบหวังว่าจิตตาภาจะยื้อให้อยู่ต่อ แต่หล่อนกลับพยักหน้า ชายหนุ่มอึดอัดจนแทบทนไม่ไหว รู้ทั้งรู้ว่าหญิงสาวกำลังปิดบังบางอย่าง แต่เมื่ออีกฝ่ายเลือกที่จะไม่บอก เขาก็ทำอะไรไม่ได้

“ขั้บรรดิดีๆ นะคะ แล้วอย่าลืมส่งข้อความบอกฉันด้วย”

เขาก้าวเข้าไปหมายจะกอดหล่อนแต่จิตตาภากลับถอยห่าง หล่อนพูดเสียงแหบแห้ง

“ชะ...ขอโทษนะคะ ฉันกลัวว่าคุณจะติดหัวดีค่ะ หมอบอกว่าฉันเป็นผู้ใช้หัวดีใหญ่”

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ คุณไม่ต้องไปส่งหรอก ผมกลับเองได้ พักผ่อนเยอะๆ นะ”

เขากลั่นใจเดินออกไปทั้งที่หัวใจรวดร้าวราวมีเข็มนับพันมาทิ่มแทงจิตตาภาไม่เหมือนเดิม เขาไม่รู้ว่าหล่อนปิดบังอะไรอยู่กันแน่ แต่เขาจะไม่ยอม

จบแค่นี้ ลักวันหนึ่งเขาจะต้องถามหล่อนให้ได้

“นายเป็นอะไรหรือเปล่ากิน ทำไมวันนี้เสียบจัง”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ถามด้วยความประหลาดใจ สิ่งที่ทุกคนเห็นจนชินตาก็คือ น้องชายคนเล็กที่ชอบยั่วชอบแหย่คนอื่นอยู่เป็นประจำ แต่วันนี้ นายทหารหนุ่มกลับนั่งนิ่ง แกรมยังไม่เจริญอาหารเหมือนเคย ข้าวเกรียบปากหม้อฝีมือคุณชายกนต์ธรที่ขึ้นชื่อว่าเลิศรส หาดตัวจับยากตามประสาคนที่ได้รับถ่ายทอดวิชาจากแม่ครัวชาววังอย่างนมเอือนกลับเหลืออยู่ถึงสิบชิ้น ถ้าเป็นเมื่อก่อนสองหนุ่มจะแย่งกันกินจนเกลี้ยงจาน

“เปล่าครับ ไม่เป็นอะไร”

“แต่พี่ว่ามีอะไรแน่ๆ ตามทฤษฎีจิตวิทยาที่พี่เคยเรียนว่าเอาไว้ว่า...”

พี่ชายรองซึ่งเป็นแพทย์ประจำห้องฉุกเฉินทำท่าจะใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ แต่หม่อมราชวงศ์กินภาพรีบโบกมือให้หยุด

“หยุดครับ พี่ชายกันต์ เลิกพูดศัพท์วิชาการกับผมได้แล้ว มันปวดหัว”

“อ้าว ถ้านายก็บอกมาสิว่าเป็นอะไร หรือว่าท้องผูก เอ...ดูไม่น่าใช้นะ คนกินเก่งอย่างกับยัดทะนานอย่างนายไม่น่าจะ...”

“โธ่ พี่ชายกันต์ครับ ผมขออยู่เสียบๆ คนเดียวบ้างไม่ได้หรือไง” ราชินิกุลคนน้องโพล่งขึ้นอย่างอารมณ์เสีย แต่หม่อมราชวงศ์กรกันต์ยังไม่ยอมหยุด

“หรือว่าโดนน้องจิตดำเท”

เขาพูดศัพท์วัยรุ่นที่แปลว่าถูกทิ้ง ถ้าเป็นเมื่อก่อนหม่อมราชวงศ์กินภาพมักจะลุกขึ้นมาโวยวายหาเรื่องชกต่อย แต่คราวนี้กลับเสียบ บรรยากาศในห้องสมุดริมน้ำจึงอึมครึมมากกว่าเดิม หม่อมราชวงศ์กนต์ธรในฐานะพี่ใหญ่เห็นท่าไม่ดีจึงเริ่มปราม

“อย่าไปแหย่ชายกินเลย ถ้าเขาพร้อมก็เล่าเองละ จริงไหม”

หม่อมราชวงศ์กวิณภพสบตาพี่ชาย ทั้งสามคนเป็นพี่น้องที่สนิทกันมาก ตั้งแต่เล็กจนโตเวลามีปัญหาอะไร สามพี่น้องมักจะล้อมวงคุยกัน เรือนไม้หลังนี้เป็นส่วนที่รื้อขึ้นสร้างใหม่จากหลังเดิมที่ผุพังลงไป หม่อมเจ้าพีรพงษ์ทรงเห็นว่าโอรสคงอยากมีพื้นที่ส่วนตัวบ้างตามประสาหนุ่มๆ จึงให้คนสร้างตึกขึ้น

หน้าต่าเป็นกระจกใสบานใหญ่ทำให้มองเห็นทิวทัศน์ริมน้ำเจ้าพระยาตลอดแนว กลางห้องมีโซฟาและโต๊ะเคียงตัวเล็กสำหรับวางอาหารว่าง ส่วนชั้นวางหนังสืออยู่ด้านในอีกฝั่งและมีผนังกันเพื่อไม่ให้ถูกแสงแดดโดยตรง อันจะส่งผลให้หนังสือเก่าจำนวนมากที่เก็บสะสมไว้เสื่อมสภาพ

ชั้นหนังสือสูงติดเพดานเต็มไปด้วยหนังสือมากมายกว่าพันเล่มจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ หนังสือส่วนหนึ่งเป็นของหม่อมเจ้าพีรพงษ์ ส่วนที่เหลือเป็นของโอรสทั้งสามที่เป็นหนอนหนังสือด้วยกันทุกคน ห้องนี้นอกจากใช้เป็นที่ค้นคว้าหาความรู้และพักผ่อนหย่อนใจแล้ว ยังใช้เป็นสถานที่หลบภัยของสามหนุ่มอีกด้วย

อย่างตอนที่หม่อมราชวงศ์กนิษฐ์รตทกุลมรักรวิณทร์รดาซึ่งอายุน้อยกว่า ก็นำเรื่องมาปรึกษาพี่น้องในห้องนี้ โชคดีที่หลังจากผ่านอุปสรรคทั้งสองก็ตกลงเป็นแฟนกัน แม้ว่าช่วงนี้หล่อนจะเรียนหนัก แต่พี่ชายก็ยังคงแวะไปหาที่คณะทันตแพทยศาสตร์อยู่เสมอ ส่วนหม่อมราชวงศ์กรกันต์กำลังวางแผนแต่งงานกับแฟนสาวที่ชื่อว่าอมิตตา ซึ่งเป็นหมอประจำห้องฉุกเฉิน ความรักของทั้งคู่ว่าจะลงเอยก็ต้องพบกับอุปสรรคมากมาย ยิ่งมองพี่ชายทั้งสองก็ยิ่งเครียด

“ผมมีเรื่องต้องคิด”

เขารู้ว่าการพูดแค่นี้ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลยสักนิด ไม่น่าเชื่อว่านายทหารฝึปกกล้าอย่างเขารู้สึกจนแต้มเพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นเล่าจากตรงไหนดี อาจเพราะเขาจริงจังกับแฟนสาวมากจนถึงขั้นน้อยอกแต่งงาน แต่เมื่อวันหนึ่งหล่อนเปลี่ยนไป หม่อมราชวงศ์กวิณภพก็คิดอะไรไม่ออก

หม่อมราชวงศ์กนกัณฑ์ธรรมาธิบดีมาตบปาน้องชาย ในบรรดาพี่น้องเขา เป็นคนที่มีเหตุผลที่สุด สุขุมที่สุด ปัจจุบันดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ บริษัทเอส เค พรอพเพอร์ตี้ แทนหม่อมเจ้าไพรัชพงษ์

“พี่จะไม่คาดคั้นนายหรือกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ขอให้รู้ว่าพี่กับชายกันต์ พร้อมจะอยู่เคียงข้างนายเสมอ”

“ผมทราบครับ เพียงแต่ผมยังไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ก็เลยไม่รู้ว่าเริ่มต้นอธิบายยังไงดี”

“ก็เล่าอะไรที่มันตรงไปตรงมายังไงล่ะ นายกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับน้องจิต้า ใช่ไหม” นายแพทย์หนุ่มซึ่งเป็นคนตรงไปตรงมาที่สุดในบ้านพูดทะเล่กลาง ปล้อง

“ใช่ ผมสงสัยว่าน้องจิต้ามีเรื่องปิดบังผมอยู่”

พี่ชายทั้งสองมองหน้ากัน หม่อมราชวงศ์กนกัณฑ์ธรรมาเป็นฝ่ายพูดก่อน

“นายหมายถึง...”

“ผมก็ยังไม่รู้ว่าอะไร แต่ที่รู้คือจิต้าไม่เหมือนเดิม วันนั้นผมแวะไปหา เธอมา แต่เธอกลับมองผมแปลกๆ”

เขาเล่าเรื่องที่ตามไปหาหญิงสาวที่โรงพยาบาล และพบว่ามิชชายหนุ่ม ขับรถไปปรับจิตภา

“อาจจะเป็นครูที่โรงเรียนหรือเปล่าที่พาน้องจิต้าไปส่ง แล้วก็เลยไปส่งที่บ้านด้วย นายคิดมากไป” หม่อมราชวงศ์กนกัณฑ์ธรรวิเคราะห์

“แต่พี่เชื่อสัญชาตญาณของนายนะ เรื่องแบบนี้คนเป็นแฟนรู้ดีที่สุด ถ้านายสงสัยอะไร พี่ว่านายควรจะถามออกไปตรงๆ ดีกว่ามานั่งก่อกวนใจ”

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด หม่อมราชวงศ์กนกัณฑ์ธรรมาเป็นคนที่ตรงไปตรงมาที่สุด เขามักวิเคราะห์ได้ตรงจุดตรงประเด็น หม่อมราชวงศ์กนกัณฑ์ธรรมาเองก็รู้เพียงแต่การจะยอมรับว่าความรักที่บ่มเพาะมาหลายปีได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ช่างยากเหลือเกิน

“คือ...ผมยังไม่รู้ว่าเริ่มต้นยังไง”

สิ่งที่ทำให้หม่อมราชวงศ์กวิณภพลังเลงเป็นคำตอบ ช่างเป็นเรื่องยากที่จะถามแฟนสาวที่คบกันมานานว่าความรักของเขากับหล่อนยังอยู่ดีหรือไม่ จากที่เห็นเขามั่นใจว่าจิตภามีเรื่องปิดบังบางอย่าง ถ้าวันนี้เขาไม่บังเอิญแวะไปหาหล่อนที่โรงเรียนก็คงไม่รู้

“ยาก แต่พี่เชื่อว่านายต้องทำได้ นายเป็นทหารนะกวิณ ปราบศัตร์มาตั้งเยอะตั้งแยะ ที่ผู้ร้ายชายแดนละยิงกันสนั่นเมือง แต่พอเรื่องนี้...”

“มันเหมือนกันที่ไหนละกันต์ ตอนนายก็อ้าอึ้งแบบนั้นเหมือนกันกว่าจะเข้าใจกันกับหมอเตยก็ใช้เวลานาน”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์หัวเราะ ยกมือลูบท้ายทอยเมื่อถูกพี่ชายคนโตแซว

“จริงครับ ถ้าเป็นผู้ร้ายผมไม่กลัว แต่นี่คือจิตดำ ผมไม่รู้ว่ถ้าถามออกไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

หากหญิงสาวบอกว่าหมดรักเขาแล้ว ชายหนุ่มจะทำใจได้หรือเปล่า จิตภาคือรักแรก หม่อมราชวงศ์กวิณภพลังจำครั้งแรกที่พบหล่อนได้เป็นอย่างดี แม้จะผ่านมานานมากแล้ว แต่เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

นักเรียนสาวผมยาว ใบหน้าหวาน ทั้งสองเป็นเพื่อนกันสมัยมัธยม หลังจากนั้นหม่อมราชวงศ์กวิณภพลังก็เดินหน้าจีบหล่อน แม้ต่อมาเขาจะไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร แต่ชายหนุ่มก็พยายามหาเวลามาพบกับจิตภาค่อยๆ เสมอ เขายอมรับว่านับตั้งแต่เจอกันก็ตกหลุมรักในทันที แม้ที่ผ่านมาจะมีผู้หญิงมากหน้าหลายตาผ่านเข้ามา แต่หม่อมราชวงศ์กวิณภพลังไม่เคยชายตามองใคร

เขาชอบนัยน์ตาที่ใสกระจ่างราวกับดาวคู่ นั้นเป็นที่สุด รวมถึงริมฝีปากอิมที่เคยแอบมองหลายต่อหลายครั้ง เขาเคยฝันว่าจะได้จูมพิทหล่อนอย่างดูดีเต็ม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ทำ ความเป็นสุภาพบุรุษทำให้ต้องข่มใจ แม้ทั้งคู่จะเคยไปค้างต่างจังหวัดด้วยกัน แต่ก็ทำแค่นอนดูดาวแล้วจับมือกัน หม่อมราชวงศ์กวิณภพลังต้องการถอนอมหญิงสาวไว้รอจนถึงวันแต่งงาน แต่พอเห็น

ผู้ชายอีกคนยื่นหน้าไปหอมแก้มหล่อน ภายในอกก็เจ็บแปลบ บางทีเขาอาจจะใจเย็นเกินไป คิดว่าทุกอย่างไม่สำคัญ จริงอย่างที่หลายคนเคยเตือนผู้หญิงทุกคนย่อมต้องการความรักความเอาใจใส่จากแฟน

“ถ้าฉันนายก็คงต้องอยู่กับความสงสัยต่อไป เพราะผู้หญิงบางคนอาจจะปากแข็งมาก ไม่แน่นอนงิจิต้าอาจจะไม่ยอมบอกอะไรนายเลยก็ได้”

“เฮ้ย กันต์ ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ อย่างนี้ชายกวินก็เครียดยิ่งกว่าเดมิสิ มองในอีกแง่หนึ่งน้องจิต้าอาจจะไม่ได้ทำอะไรอย่างที่นายคิดก็ได้”

“ผมก็พูดไปตามที่คิด ของแบบนี้เกิดขึ้นได้นะครับพี่ชายร่น น้องจิต้าเองก็เชื่อว่าหน้าตาซีริว และน้องชายเราก็กงานยุ่งเสียเหลือเกิน บอกให้แวะไปหาแฟนบ่อยๆ ก็ทำเฉยซะงั้น”

“ผมทราบดีครับว่าทำไม่ถูก แต่ทำไม่ได้ ก็ผมเลือกทางเดินนี้เอง”

ตอนที่สมัครเข้าเป็นหน่วยรบพิเศษ หม่อมราชวงศ์กวินภพก็รู้ว่าจะไม่มีความส่วนตัวมากนัก เขาอาจถูกเบี่ยงเบนมอบคำสั่งให้ไปปฏิบัติภารกิจได้ทุกเมื่อ แต่มุมทุกอย่างยังเป็นความลับ บอกใครไม่ได้แม้แต่คนในครอบครัว

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ตบ่าน้องชาย

“มันไม่ใช่ความผิดของนาย ผู้หญิงที่มาคบกับนายก็ต้องทำใจเรื่องนี้เอาไว้แล้ว อย่างพี่กับเตย เราต่างก็รู้กันว่างานของหมอยุ่งมาก บางที่ต้องอยู่เวรแทบไม่มีเวลาคุยกันเลย”

“ใช่ พี่เห็นด้วยกับกันต์นะ น้องจิต้าเองก็เคยเข้าใจนายมาตลอด บางทีครั้งนี้เธออาจจะงอนหรือน้อยใจ สำหรับคนรักกัน ความจริงใจสำคัญที่สุด พี่ว่านายต้องตั้งหลักให้ดีแล้วรีบถามน้องจิต้าว่าเกิดอะไรขึ้น นายจะได้หลุดพ้นจากความคลุมเครือเสียที”

๒

ความจริงอันเจ็บปวด

หม่อมราชวงศ์กรวิมลพัตต์ตัดสินใจแวะไปหาจิตาภาที่คอนโด هتل่อน ในอีกสองวันต่อมา แต่พอไปถึงกลับพบว่าไม่มีคนอยู่ เขาลองสอบถาม ผู้จัดการคอนโด แต่ก็ได้คำตอบที่อึ้งยิ่งกว่าเดิมว่า หญิงสาวประกาศขายห้อง และย้ายออกไปแล้ว

ชายหนุ่มโทร. หาหญิงสาวแต่ هتل่อน ปิดเครื่อง ครั้นส่งข้อความไปทาง โปรแกรมสนทนาไลน์ก็ไม่ได้รับคำตอบอีก ชายหนุ่มลองส่งข้อความไปทาง เฟซบุ๊กก็มีแต่ความว่างเปล่า จนบัดนี้นายทหารหนุ่มก็ยังไม่อยากเชื่อว่า จิตาภาจะไปโดยไม่ล่ำลาสักคำ เขาพลาดที่ปากหนัก ความจริงควรถามตั้งแต่ เห็น هتل่อนเก็บข้าวของลงกล่องแล้ว ต้องโทษตัวเองที่ชี้ขาดเกินไปและไม่กล้ายอมรับความจริง

เขาแวะไปหาหญิงสาวที่โรงเรียนแห่งเดิม แต่ความจริงที่ได้รับรู้ก็ ทำให้ยิ่งกว่าเก่า

“ครูจิตาภาลาออกไปแล้วค่ะ คุณไม่ทราบหรือคะ เธอจะไม่มาสอนที่นี่ อีกต่อไปแล้ว”

หม่อมราชวงศ์กวิณภลาคอแห่งผาก เขาเพิ่งรู้ว่าตนกับแฟนสาวนั้นห่างเหินกันมากเพียงใด นอกจากไม่รู้ว่าจะหล่อนย้ายบ้านแล้ว ยังไม่รู้ว่าจะออกจากงานอีก นี่มันเกิดอะไรขึ้น หล่อนตั้งใจจะหายไปจากชีวิตเขาโดยไม่บอกอะไรเลยอย่างนั้นหรือ

“เธอย้ายไปที่ไหนพอทราบไหมครับ”

“ข้อนั้นดิฉันก็ไม่ทราบค่ะ ทราบแต่ว่าเธอได้งานใหม่ แต่ถ้าคุณอยากทราบคงต้องรอมารพบผู้อำนวยการพรงนี้ ท่านคงจะให้คำตอบได้”

“ทางโรงเรียนพรมีเบอร์ติดต่อเธอบ้างไหมครับ พอตีว่าผมโทร. หา แต่เธอปิดมือถือก็ไม่ทราบว่าเปลี่ยนเบอร์มือถือหรือเปล่า” เขาพยายามโทร. หาหล่อนตั้งแต่เช้า แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับจากโทรศัพท์หล่อน

“ขอโทษนะค่ะ คุณเป็นอะไรกับเธอหรือค่ะ”

“ผมเป็นพะ...”

นายทหารหนุ่มยิ่งคำพูดไว้ทัน หากจิตตาคิดว่าเขายังเป็นแฟน หล่อนคงจะบอกทุกอย่าง ไม่ใช่หายไปเฉยๆ แบบนี้

“ผมเป็นเพื่อนเธอนะครับ ผมเป็นทหาร เพิ่งกลับจากราชการ”

“เสียใจด้วยนะค่ะ ดิฉันคงให้เบอร์คุณไม่ได้ แต่ถ้ายังไม่ลองมาใหม่พรงนี้ดีไหมคะ เผื่อจะคุยกับผู้อำนวยการ ท่านคงจะให้ความกระจ่างได้”

“แล้วครูผิงล่ะครับ เธออยู่ไหม” หม่อมราชวงศ์กวิณภลาคอจำได้ว่าจิตตามีเพื่อนสนิทชื่อผิง เขาเคยเจอครูคนนี้หลายครั้ง

“ครูผิงลาคลอดค่ะ เพิ่งเจ็บท้องเมื่อวานนี้เอง ป่านนี้คงจะคลอดแล้ว” ครูสาวบอกชื่อโรงพยาบาลซึ่งเป็นแห่งเดียวกับที่หม่อมราชวงศ์กวิณภลาคอไปเมื่อวันก่อน

“ขอบคุณมากนะคะ”

“ด้วยความยินดีค่ะ ขอโทษนะค่ะที่บอกอะไรไม่ได้มาก ปกติที่นี่มีระเบียบค่ะ ถ้าไม่ใช่แฟนหรือญาติสนิท เราก็ก่อนไม่ให้เบอร์มือถือ ถ้าคุณ

เป็นเพื่อนเธอ ฉันเชื่อว่าเดียวเธอก็คงโทร. กลับมาเองละค่ะ”

เวลาคนเรามีตแปดด้านอาจจะแก้ปัญหาด้วยการนั่งจมทุกข์ แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์กวิณพานั้น การฝึกสอนให้เขาตั้งสติได้ดีกว่าคนอื่น เขารู้ว่าจิตภาไม่ค่อยเล่าเรื่องของหล่อนให้ครอบครัวฟังนัก อาจเพราะบิดาของหล่อนงานยุ่ง ส่วนแม่ก็ทำงานและกลับตึกแทบทุกวัน แต่คนที่หญิงสาวมักจะไปปรับทุกข์ด้วยก็คือเพื่อนที่ชื่อผิง โชคร้ายที่เขาจำชื่อจริงหล่อนไม่ได้ จึงต้องอาศัยการเข้าไปในเว็บไซต์ของโรงเรียนเพื่อดูหน้า หลังจากได้ชื่อนามสกุล เขาจึงตัดสินใจไปเยี่ยมครูสาวที่โรงพยาบาล เขามั่นใจว่าหล่อนจะจำเขาได้ บางทีอาจจะให้ความกระจ่างได้มากขึ้น

ร่างสูงสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีน ในมือมีกระเช้าของใช้สำหรับเด็กแรกเกิด เขาตรงไปที่แผนกหลังคลอด แจ้งชื่อ-นามสกุลโดยอ้างว่าเป็นเพื่อนต้องการมาเยี่ยม เมื่อเปิดประตูห้องเข้าไปก็พบว่าผิงหรือภัสตราภรณ์อยู่คนเดียว หล่อนตกใจเมื่อเห็นหน้าเขา

“คะ...คุณชายกวิณ”

“สวัสดิ์ครับคุณครูผิง ผมเพิ่งรู้ว่าคุณคลอดลูก เลยแวะมาเยี่ยม”

ชายหนุ่มมั่นใจจากประสบการณ์ว่า สีนหน้าภัสตราภรณ์ที่เห็นอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ความดีใจ แต่เป็นความตกใจ เพราะอะไรหล่อนถึงได้มีท่าที่เช่นนี้ หรือว่าเพราะมีบางอย่างที่หญิงสาวต้องช่วยปิดบัง

“คุณชายทราบได้ยังไงคะว่าผิงอยู่ที่นี้”

“ผมแวะไปที่โรงเรียนครับ ครูที่นั่นบอกว่าคุณมาคลอดลูก”

“เออ...ผิงเจ็บท้องเมื่อวานนี้ค่ะ มาถึงก็คลอดเลย คุณชายนั่งก่อนสิคะ”

ภัสตราภรณ์มองไปที่ประตูห้องน้ำ เสียงที่ตั้งจากภายในทำให้หม่อมราชวงศ์กวิณพเดาว่าสามีของครูสาวน่าจะอยู่ในนั้น เขามองไปยังกระบะที่ใส่ทารก เด็กชายหน้าตาจิ้มลิ้มนอนหลับปุ๋ยอยู่ในนั้น เขามองด้วยความ

เอ็นดู

“คุณคงรู้ว่าผมต้องการถามอะไรใช่ไหมครับ ฉันจะไม่อ้อมค้อม”
ครูสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขารู้ว่าหล่อนลำบากใจ

“ถ้าคุณชายจะถามเรื่องจิต้า ผิงไม่ทราบจริงๆ ค่ะ”

“ผมเพิ่งกลับจากราชการเมื่อสองวันก่อน แต่วันนี้พอแวะไปที่คอนโดก็พบว่าจิต้าย้ายไปแล้ว คุณพอจะทราบไหมว่าเธอไปอยู่ที่ไหน”

“จะ...ฉันไม่...”

“ห้ามบอกอย่าไม่รู้ นะครับ เพราะผมจำได้ว่าคุณกับจิต้าสนิทกันมาก”

“คะ...คือว่า ฉันลำบากใจจริงๆ ถ้าเิงคุณถามจิต้าเองไม่ดีกว่าหรือคะ เรื่องนี้มันอธิบายยากมากๆ”

“ยากยังไงหรือครับ”

ภัสตราภรณ์หน้าซีดกว่าเดิม หล่อนงยหน้าสบตาเขา มีความสับสนอยู่ในนั้น

“คะ...คือว่า จิต้าได้งานใหม่ค่ะ เธอก็เลยย้ายไปอยู่คอนโดที่ใกล้กว่าเดิม”

“จิต้าไปทำงานที่ไหน และคอนโดของเธออยู่ที่ไหน” นายทหารหนุ่มคาดคั้น ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกว่ามีตกใจ จิต้าทำเหมือนต้องการหลบหน้า

“ฉันบอกไม่ได้จริงๆ ค่ะ ถ้าเิงคุณลองโทร. เข้ามือถือจิต้าได้ไหมคะ ถ้าได้คุยกับเธอเองเรื่องน่าจะง่ายขึ้น”

“ผมลองแล้วแต่เธอปิดมือถือ ทำไมจิต้าต้องหลบหน้าผมด้วย นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

สีหน้าของครูสาวเหมือนจะร้องไห้ หม่อมราชวงศ์กวินภพอดสงสารไม่ได้

“จะ...ฉัน...”

“ผมรู้นะครับครูผิงว่าคุณเองก็ลำบากใจ อันที่จริงผมก็ไม่อยากดึงคุณเข้ามาเกี่ยว นี่คือช่วงเวลาแห่งความสุขของคุณ เพียงแต่ทุกอย่างมัน

เปลี่ยนไปเร็วมากจนผมตามไม่ทัน ผมไม่รู้ว่าจะทำอะไร”

ภัสตราภรณ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ หล่อนทำหน้าที่เหมือนกำลังตัดสินใจ ในจังหวะที่ประตูห้องน้ำเปิดออกมาพอดี สามีของครูสาวมองหน้าหม่อมราชวงศ์กวีนิภพ เขาจึงยิ้มศีรษะให้

“มีอะไรหรือเปล่าผิง”

“ไม่มีค่ะ สงสัยลูกคงทิวนม คุณช่วยอุ้มลูกให้ผิงหน่อยสิคะ”

สามีของครูสาวเดินไปที่กระบะเด็กและอุ้มเด็กชายตัวน้อยขึ้นมา หม่อมราชวงศ์กวีนิภพรู้ว่าคงคาดคั้นจากหล่อนไม่ได้อีก เขาคงเป็นคนที่แย่มากหากชมชู้บังคับหญิงสาวที่ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรด้วย เรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องส่วนตัวของเขากับจิตมาภา

“นั่นผมกลับก่อนนะครับครูผิง ผมขอโทษจริงๆ ที่มารบกวน”

ชายหนุ่มหันหลังกลับ ขณะกำลังจะถึงประตู ภัสตราภรณ์ก็พูดขึ้น

“เดี๋ยวค่ะคุณชาย เอ่อ คือว่า...”

เขาหยุดรอว่าหล่อนจะพูดอะไร

“จิต้าบอกว่าจะมาเยี่ยมฉันวันนี้ค่ะ ถ้าคุณอยากเจอเธอก็รออยู่แถวนี้สิคะ เพื่อจะเจอกัน แต่อย่าบอกเธอนะคะว่าฉันบอก”

นายทหารหนุ่มยิ้มกว้าง เขาพยักหน้าและโค้งให้ภัสตราภรณ์ พูดลละล้าลลักด้วยความดีใจ

“แน่นอนครับ ผมสัญญา ขอบคุณมากครับครูผิง ขอบคุณจริงๆ”

นายทหารหนุ่มเคยดักชู้มรดกศัตรูแถบชายแดนมาไม่รู้กี่ครั้ง แต่วันนี้กลับรู้สึกวุ่นวายใจเหมือนเดินเข้าเสือเขิน อาจเพราะเขากำลังรอคำตอบที่ตัวเองก็ยังไม่แน่ใจว่าพร้อมจะรับรู้หรือไม่ หม่อมราชวงศ์กวีนิภพไม่เคยคิดมาก่อนว่า วันหนึ่งความสัมพันธ์ของเขากับจิตมาภาจะเดินมาถึงจุดนี้ วันที่จิตมาภาตัดสินใจจากไปโดยไม่ล่ำลา

วันที่เขาสงสัยว่าหล่อนเปลี่ยนไป สายตาที่เคยเต็มไปด้วยความรัก

กลับแทนที่ด้วยความว่างเปล่า เขายังจำภาพชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคคนนั้นได้ สายตาที่ทั้งคู่มองกันบ่งถึงความรัก แล้วเขาล่ะ จัดอยู่ส่วนไหนในหัวใจหล่อน เขาเคยได้ยินรุ่นพี่ทหารคุยกันเกี่ยวกับทหารที่ไปรบแล้วกลับมาพบว่าแฟนมีคนอื่น ในกองเป็นเรื่องเล่าแกมตลก แต่พอเจอกับตัวมันเหมือนตลกร้าย หัวเราะไม่ออก ได้แต่หลังน้ำตาอยู่ข้างใน เขาเพิ่งรู้ว่าตัวเองรักจิตามากมาก แต่ที่ผ่านมาเขาอาจจะแสดงออกน้อยเกินไปจนหญิงสาวไม่รู้

เขานั่งรอหญิงสาวอยู่ด้านล่าง ตึกนี้ชั้นบนเป็นตึกหลังคลอด ส่วนด้านล่างเป็นโอพีดีสูติรีเวชกรรม หญิงสาวต่างวัยเดินเข้าไปในนั้น หม่อมราชวงศ์กนิษฐาหนึ่งมองนาฬิกาข้อมือ เวลาที่ผ่านไปแต่ละนาทีช่างทรมานเหลือเกิน เขาพยายามมองไปที่ประตูหน้า หวังว่าจิตาภาจะปรากฏตัวขึ้นสักๆ แล้วภาวนาให้ภัสตราภรณ์ไม่ได้โกหก

หลังจากรอนานจนเกือบถอดใจ เขาก็ได้ยินเสียงคันทูตังขึ้น จิตาภานั้นเอง หล่อนกำลังเข้าไปคุยกับพยาบาลที่แผนกโอพีดี เขาตัดสินใจปรีเข้าไปหาหล่อน

“จิต้า”

หญิงสาวดูตกใจมาก หล่อนปล่อยถุงยาหลุดมือ ข้าวของด้านในกระจัดกระจายออกมา

“คะ...คุณชาย”

“ทำไมต้องหลบหน้าผม”

เขารับถามสิ่งที่ต้องการ เพราะไม่มีทางรู้ว่าอีกนานแค่ไหนกว่าเขาจะหาหล่อนพบอีกครั้ง บางทีจิตาภาอาจจะหายไปตลอดกาลเลยก็เป็นได้

“คะ...คือ...ฉัน...”

หล่อนก้มลงไปมองถุงยา หม่อมราชวงศ์กนิษฐาตัดสินใจก้มลงไปช่วยหยิบ เขาหยิบขวดยาขึ้นมาทีละใบ แต่พอเห็นกระดาศที่อยู่ด้านใน มือก็เย็นเฉียบ มันคือโบนัดฝากครรภ์ เขารู้สึกเหมือนฟ้าถล่มลงตรงหน้า มอง

หญิงสาวด้วยแวตารวดราวอย่างที่สด

“นี่มันอะไรกันจิด้า”

เขาเห็นหล่อนถอนหายใจ ก่อนจะเอื้อมมือมาแตะหลังมือเขา

“ฟังฉันก่อนนะคะ ฉันอธิบายได้”

“ใช่ คุณต้องอธิบาย ผมจะไม่ยอมเป็นไอ้โง่อีกต่อไปแล้ว เราต้องหา
ที่เสียบๆ นั่งคุยกัน วันนี้ผมต้องได้รับคำตอบ”

“เราเลิกกันเถอะคะ”

นั่นคือประโยคแรกที่จิตมาเอ๋ยขึ้นหลังจากที่ปล่อยให้เครื่องดื่มตรง
หน้าน้ำแข็งละลาย ทั้งสองเลือกร้านกาแฟชั้นล่างของโรงพยาบาลเพื่อพูดคุย
กัน หม่อมราชวงศ์กวิณภพมองหญิงสาวด้วยแวตาดัดพ้อ สิ่งที่เขาคาดหวัง
ว่าจะได้ยินจากแฟนสาวคือคำอธิบาย แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นคำบอกเลิก

“ทำไมหรือจิด้า นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันท้องคะ และฉันกำลังจะแต่งงานกับผู้ชายที่ฉันรัก”

นายทหารหนุ่มไม่รู้ว่าอะไรเจ็บปวดกว่ากัน ระหว่างการที่เขาจับได้ว่า
หล่อนตั้งครรภ์โดยที่พ่อของเด็กไม่ใช่เขา กับการที่แฟนสาวบอกเลิกเพื่อจะ
ไปแต่งงานกับคนอื่น นี่มันวันโลกาวินาศหรืออย่างไรกัน

“ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่คุณกับเขา...”

ตอนนี้เขามั่นใจแล้วว่าผู้ชายที่ไปส่งจิตมาคือแฟนและคงเป็นพ่อของ
เด็กในท้อง แต่สิ่งที่หม่อมราชวงศ์กวิณภพไม่แน่ใจคือ ความรักของเขากับ
หล่อนจิตดวงไปตั้งแต่เมื่อไร เมื่อไรที่จิตมานำคนอื่นเข้ามาแทนที่ในหัวใจ

“สี่เดือนแล้ว”

“ทำไมจิด้า ทำไมคุณไม่เคยบอกผม”

“คะ...ฉันไม่กล้าคะ ฉันกลัวคุณโกรธ”

“แต่เราเป็นแฟนกันนะ ไหนคุณเคยบอกว่าเข้าใจยังงี้ล่ะ”

“แฟนที่ไม่เคยมีเวลาให้กันนะหรือคะ ชีวิตของคุณมีแต่งงานๆ พอ

ฉันโทร. ไปคุณไม่เคยรับโทรศัพท์ และพอคุณกลับมา คุณก็เอาแต่ไปช่วยพี่ๆ ของคุณ บางครั้งฉันชวนคุณออกมาเจอกัน แต่คุณก็บอกว่าเหนื่อย นี้นะหรือคะคนเป็นแฟนกัน”

หม่อมราชวงศ์กวีนิภพยกมือกุมขมับ เขาเพิ่งเข้าใจสิ่งที่ทุกคนพยายามเตือนหลายต่อหลายครั้ง เขาพลาดที่ตระหนักถึงความสำคัญของการให้เวลาช้าเกินไป เขาเอาแต่คิดว่าจิตตาคงต้องเข้าใจภาระหน้าที่ของทหารยามออกไปปฏิบัติภารกิจ

“ผมขอโทษที่ไม่มีเวลาให้คุณ แต่คุณก็ควรจะบอกผมสิ ให้โอกาสผมได้แก้ตัวบ้าง”

“ฉันเคยพยายามพูดกับคุณแล้ว แต่พอโทร. ไปคุณก็ปิดมือถือเพราะคุณต้องออกไปทำงาน คุณเคยรู้บ้างไหมคะว่า ก็ครั้งแล้วที่ฉันต้องนอนร้องไห้อยู่คนเดียว ฉันมีแฟนแต่ก็เหมือนไม่มี ขณะที่เพื่อนๆ ทุกคนมีคนรักดูแล เอาใจใส่”

หล่อนเสียงเครือ น้ำตาเอ่อท้น หม่อมราชวงศ์กวีนิภพอดสงสารหญิงสาวไม่ได้ จิตตาคงว่าเหว่มาก

“เขาเป็นใคร” เขาถามเสียงแหบแห้ง แม้จะเจ็บปวดที่ต้องรู้ว่าคนที่แย่งคนรักไปเป็นใคร แต่เขาก็ต้องรู้

“เขาเป็นหมอค่ะ เรารักกันมากและกำลังจะแต่งงานกัน เขาซื้อคอนโดและให้ฉันย้ายไปอยู่ที่นั่น”

เพราะเหตุนี้เองหญิงสาวถึงได้เก็บข้าวของลงกระเป๋า นายทหารหนุ่มเพิ่งรู้ว่าพลาด ที่แหม่นนั้นจิตตาคัดสินใจทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว หล่อนเลือกที่จะทิ้งเขาไปอย่างไม่ลังเลแถมยังไม่คิดจะบอก ถ้าวันนี้เขาไม่แวะไปหา หล่อนก็คงหายเข้ากลีบเมฆ

“พอกับแม่คุณรู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

“ทราบสิคะ พอกับแม่ก็เห็นด้วย”

หม่อมราชวงศ์กวีนิภพจนคำพูด หากครอบครัวของจิตตารับรู้จริง

นั่นหมายความว่าเขาแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต่อสู้ด้วยซ้ำ

“คุณแน่ใจหรือว่าเขารักคุณ”

“แน่ใจสิคะ เขารักฉัน ดูแลฉันเป็นอย่างดี เราสองคนมีเวลาอยู่ด้วยกัน ไปกินข้าว ไปดูหนัง ทำอะไรๆ อย่างที่คนเป็นแฟนทำกัน”

หม่อมราชวงศ์วินภาพเจ็บราวกับถูกมีดแทง ทั้งที่ความจริงแล้วทุกอย่างเป็นแค่คำตัดพ้อ เขาอยากจะทำอะไรออกไปเหลือเกินว่า ทุกอย่างคือหน้าที่ของทหารที่ต้องเสียสละ แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปาก เขาพลาดที่ไม่ช่างสังเกต จนไม่รู้ว่าจะตายที่จิตามองต่างไปจากเดิม หลอนไม่เหลือความรักให้เขไปอีกต่อไปแล้ว เขากำมือแน่น รู้สึกถึงความพ่ายแพ้อย่างที่สุด คุณชายอย่างเขาเป็นแค่คนสิ้นท่าและถูกแฟนทิ้ง

“และคุณกับเขากำลังจะมีลูก”

“ใช่ค่ะ ฉันท้อง แต่ลูล่าสัญญาว่าจะแต่งงานกับฉันโดยเร็วที่สุด เร็วๆ นี้เราจะไปพบพ่อแม่เขาด้วยกัน ฉันมั่นใจว่าท่านต้องยินดีที่เรา กำลังจะแต่งงานกัน”

“ผมขออวยพรให้คุณโชคดี”

นายทหารหนุ่มขบกรามแน่น เป็นการอวยพรที่เจ็บปวดที่สุดในชีวิต เขาอยากจะทำให้น้ำตาออกมาแต่ก็ทำไม่ได้ ชายชาติทหารต้องเข้มแข็ง อดทน แม้ว่าภายในอกตอนนี้จะเจ็บราวกับมีเข็มนับพันมาทิ่มแทง นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่าอกหัก

“ฉันขอโทษนะค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษ ผมผิดเองที่ไม่ดูแลคุณให้ดี”

เขาพูดลุกขึ้น มีสองข้างเข็นเจ็บราวกับอยู่ในห้องแซ่แข็ง หากจิตาไม่ได้ท้อง เขาคงจะทำทุกอย่างเพื่อยื้อแย่งหัวใจหลอนกลับมา แต่ตอนนี้ชีวิตบริสุทธิ์ที่จะเกิดทำให้รู้ว่าเขาแพ้อย่างหมดท่า

“คุณชายกวิน”

มือเล็กบางเอื้อมมาแตะ แต่เขากลับรู้สึกเหมือนมันเป็นเหล็กร้อนๆ

จนต้องสะบัดออก

“ผมคงไม่ไปงานแต่งงานคุณนะ แต่ขอให้คุณโชคดีกับสิ่งที่คุณเลือก
ก็แล้วกัน”

“คุณจะไปไหนหรือคะ มีภารกิจอีกหรือ”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพมองหญิงสาวด้วยความปวดร้าว เขาตัดสินใจ
บางอย่างได้ในเสี้ยววินาที

“ผมได้รับการกิจให้ไปอยู่ไกลมาก เราสองคนคงไม่เจอกันอีก
ขอบคุณที่ทำให้ผมได้เข้าใจว่าทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ ดูแล
ตัวเองให้ดีนะ”

เขากลับใจหันหลังเดินออกจากร้านทั้งที่ใจเจ็บปวดอย่างที่สุด นาย
ทหารบางคนอาจมีบาดแผลลึกจากศึกสงคราม แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์
กวิณภาพ แผลที่เขาได้รับตอนนั้นมาจากผู้หญิงที่เขารักที่สุด เขารู้สึกเหมือน
หัวใจถูกกระชากออกจากอก เขาคงกลายเป็นคนไร้หัวใจไปอีกนานแสนนาน
และคงไม่มีวันเหมือนเดิมอีก

เวลาคนหนุ่มอกหักมักเลือกวิธีระบายความทุกข์ด้วยการดื่มเหล้า แต่
สำหรับหม่อมราชวงศ์กวิณภาพนั้นตรงกันข้าม ยามทุกข์เขาจำเป็นต้องมีสติ
เพื่อรับมือกับปัญหา แต่การอยู่ในสภาวะแวดล้อมแบบนี้กลับจะยิ่งทำให้
ฟุ้งซ่าน เขาจึงเลือกที่จะออกไปปฏิบัติภารกิจ

“นายบอกว่าจะไปไหนนะกวิณ”

ทันทีที่หม่อมราชวงศ์กวิณภาพบอกจุดหมาย หม่อมราชวงศ์กนต์ธรก็
ถึงกับถามย่ำ นายทหารหนุ่มเอ่ยชื่อหมู่บ้านชายแดนไทยซึ่งเป็นแหล่งที่ตรวจ
พบยาเสพติด หน่วยข่าวกรองแจ้งว่าในหมู่บ้านนี้มีการบปรร่องรอยของยา
เสพติดอยู่เนื่องๆ ทางกรมเชื่อว่าคนในหมู่บ้านน่าจะเป็นสายให้พ่อค้ายา
เบี่ยงเบนจึงต้องการให้หม่อมราชวงศ์กวิณภาพกับภักธภูมิแฝงตัวเข้าไปใน
หมู่บ้านเพื่อสืบความลับ

“ให้ผมไปเถอะครับพี่ชายฉัน”

“พี่รู้นะว่านายเครียดเรื่องน้องจิต้า แต่อย่าให้เรื่องเล็กๆ แบบนี้มาเป็นต้นเหตุให้นายต้องไปเสียดชีวิตสิ มันไม่คุ้มกันนะ”

“ไม่เกี่ยวกับจิต้านะครับ ผมเป็นคนอาสาไปเอง นี่จะเป็นโอกาสในการทำประโยชน์ให้ประเทศชาติได้อีกมาก และผมจะได้แก้แค้นให้ลูกน้องในหน่วยด้วย”

จำหมีถูกส่งตัวมารักษาที่กรุงเทพฯ เรียบร้อยแล้ว แม้จะต้องกลายเป็นคนพิการ แต่เขาก็ตั้งหลักได้ดีมาก ครั้งล่าสุดที่ไปเยี่ยม จำหมีออกจากไอซียูมาอยู่ห้องธรรมดาแล้ว ตอนนี้อยู่แค่พักฟื้นและทำกายภาพบำบัดเท่านั้น

“นายคิดแต่จะแก้แค้น แล้วเคยคิดถึงท่านพ่อกับแม่บ้างไหมว่าท่านต้องเป็นห่วงมากแค่ไหน โดยเฉพาะแม่ อาจจะเครียดจนกินไม่ได้นอนไม่หลับเลยด้วยซ้ำ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ไม่เห็นด้วย เขาได้ยินข่าวว่าหมู่บ้านชายแดนอันตรายมาก หลายสัปดาห์ก่อนมีข่าวปะทะกันระหว่างกองกำลังทหารกับกองกำลังไม่ทราบฝ่าย ยิงอยู่พื้นที่ห่างไกล การส่งข่าวก็ยิ่งลำบาก หากหม่อมราชวงศ์กรินภาพไปอยู่ที่นั่นก็เท่ากับตัดขาดจากครอบครัว

“ผมสัญญาจะดูแลตัวเอง ไม่ทำให้ทุกคนเป็นห่วง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แต่คราวนี้นายต้องไปนาน แล้วจะบอกแม่ว่ายังไง”

“ผมถึงต้องปรึกษาพี่ๆ ใจครับว่าทำไมแม่ถึงจะไม่สงสัย”

“เรื่องนี้พี่ว่ายาก ยังไงเสียแม่ก็ต้องถาม เพราะปกติที่นายอ้างว่าไปสอนที่เขาชนไก่กันอย่างมากก็แค่อาทิตย์ แต่นี่จะไปเป็นเดือนๆ แม่ต้องเป็นห่วงนายแน่ เผลอๆ อาจจะตามไปเยี่ยมถึงที่นั่น คราวนี้ละความแตกกันพอดี”

“พี่ชายฉันช่วยผมหน่อยนะครับ”

“งั้นก็ช่วยยืนยันกับพี่ให้แน่ใจหน่อยว่า ที่นายต้องการไปอยู่ชายแดน ไม่ใช่ทำเพราะประชดใคร”

หม่อมราชวงศ์กันต์ตรงจุด เขารู้จักน้องชายดี แม้ฉากหน้าจะ แสร้งว่าไม่แคร์ แต่ลึกลงไปแล้วหม่อมราชวงศ์กวิณภาพเจ็บปวดมากทีเดียว ลำพังอกหักยังไม่เท่าไร แต่พอรู้ว่าจิตตาเข้าไปห้องกับคนอื่นคงเสียใจมาก

“ผมไม่ได้ประชด ผมแค่ต้องการเวลาอยู่กับตัวเอง”

“นายคิดให้ดีๆ นะกวิณ พี่เป็นห่วง” พี่ชายคนรองตอบว่า

“ถึงยังไงก็จะไปแน่ใช่ใหมกวิณ”

“ครับ พี่ชายรัน ผมตอบรับท่านนายพลไปแล้ว คงจะออกเดินทาง พรุ่งนี้ ภาคย์ก็ไปกับผมด้วย”

พอเอ่ยชื่อนายแพทย์ภัครภูมิ ทุกคนก็สบายใจ อย่างน้อยเขาก็เป็น แพทย์มีวิชาความรู้ คงดูแลหม่อมราชวงศ์กวิณภาพได้

“พี่ว่าเรื่องนี้คงต้องให้ท่านพ่อช่วย เอาไว้พรุ่งนี้นายไปทูลให้ทรงทราบ ถ้าท่านพ่อรับสั่งเอง รับรองว่าแม่ไม่ถามเข้าชี้แน่”

“ขอบคุณพี่ชายรันมากครับ ผมสัญญาว่าจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ถ้ามีโอกาสผมจะพยายามส่งข่าวมา”

“เอาเถอะ พี่ขอให้นายโชคดีนะ ขอให้ภารกิจครั้งนี้ทำให้นายได้พบ ความสุขที่ตามหาละกัน”

“ลูกมั่นใจใช่ไหมว่านี่คือสิ่งที่ลูกเลือก”

ประมุขของวังสุวกุลคือที่พึ่งของโอรสทั้งสามเสมอ หม่อมเจ้าพีรพงษ์ มักจะทรงเข้าใจโอรส น้อยครั้งมากที่จะรับสั่งทัดทานสิ่งที่โอรสได้เลือกแล้ว

“แน่ใจครับท่านพ่อ”

“คิดหรือว่าจะช่วยแก้ความกัลดากลุ่มในใจลูกได้”

หม่อมราชวงศ์กวิณภาพรู้ดีว่าไม่ใช่ ชาตินี้เขาไม่มีวันลืมความทรงจำ อันเจ็บปวดที่เกิดขึ้นจากการถูกทรยศหักหลัง เขาไม่กล้าโทษว่าทุกอย่าง

เป็นความผิดของจิตตภา ตรงกันข้าม เขาเป็นคนทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นเอง ราชินิกุลหนุ่มรู้สึกกราวกับว่าตนเคยมีของมีค่าอยู่ในมือ แต่กลับปล่อยให้ หลุดลอยไป

“ผมก็ไม่ทราบครับท่านพ่อ แต่ตอนนี้ขึ้นอยู่ที่นี้ ผมก็ยิ่งฟุ้งซ่าน ผมอยากเปลี่ยนพลังของผมให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ”

“คนเราจะมิพลังก็ต้องเริ่มต้นจากมีสติก่อน การที่จิตใจกับลูกไม่ใช่ ความผิดของลูกเลยนะชายกวิน”

“ผมทราบครับ แต่ผมไม่ดูแลเธอ ผมเอาแต่คิดว่าเธอต้องเข้าใจ”

“เชื่อพ่อสิ คนเราถ้าคิดจะเปลี่ยนใจ ต่อให้ตัวอยู่ใกล้กันแค่ไหน หัวใจก็เปลี่ยนไปอยู่ดี เราทำได้แค่ออมรับสิ่งที่เกิดขึ้นเท่านั้น เก็บทั้งหมดไว้ เป็นบทเรียนสอนตัวเอง”

“ท่านพ่อไม่โทษว่าผมไม่มีเวลาให้เธอหรือหรือ”

“ไม่เลย พ่อกลับคิดว่ามนุษย์ทุกคนในโลกใบนี้ต้องมีคู่แท้ จะต้องมีคนใครสักคนที่เข้าใจในความเป็นตัวตนของเรา ดูอย่างชายกันต์สิ งานยุ่ง เหมือนลูก อยู่เวรหนักขนาดนั้น เขายังเจอหมอดีได้เลย” ว่าที่ภรรยาของ หม่อมราชวงศ์กรกันต์เองก็เป็นแพทย์ห้องฉุกเฉิน ทั้งสองต่างอยู่เวรและต้องทำงานหนัก แต่ก็มีเวลาอยู่ด้วยกัน แถมยังเข้าอกเข้าใจกันดีเสียอีก

“อย่ารู้สึกผิดเลย งานที่ลูกทำคืองานที่เสียสละเพื่อประเทศชาติ พ่อภูมิใจในตัวลูกมากนะชายกวิน”

“ท่านพ่อ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ก้มลงกราบแทบบาทของหม่อมเจ้าพีรพงษ์ ทรงใช้หัตถ์ลูบศีรษะโอรส

“พ่อขออวยพรให้ลูกโชคดี ส่วนเรื่องแม่ พ่อคิดว่าถึงเวลาเสียทีที่เราจะค่อยๆ บอกให้แม่รู้ว่า ลูกของแม่ไม่ได้เป็นอาจารย์สอนนักศึกษาทหาร แต่เป็นหน่วยรบพิเศษเมฆาพยัคฆ์ต่างหาก”